

MIĘDZYNARODOWE POROZUMIENIE CUKROWNICZE
z 1968 roku

otwarte do podpisu w Nowym Jorku od dnia 3 do dnia 24 grudnia 1968 r.

W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

RADA PAŃSTWA
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

Międzynarodowe porozumienie cukrownicze z 1968 roku zostało otwarte do podpisu w Nowym Jorku od dnia 3 do dnia 24 grudnia 1968 roku.

Po zaznajomieniu się z powyższym porozumieniem Rada Państwa uznała je i uznaje za słuszne zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nim zawartych; oświadcza, że jest ono przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie, dnia 29 grudnia 1969 roku.

Przewodniczący Rady Państwa: *M. Sychalski*

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. *J. Winiewicz*

(Tekst porozumienia zamieszczony jest w załączniku do niniejszego numeru.)

Przekład.

MIĘDZYNARODOWE POROZUMIENIE CUKROWNICZE
z 1968 roku.

ROZDZIAŁ I.

CELE

Artykuł 1.

Cele.

Cele niniejszego Międzynarodowego Porozumienia Cukrowniczego (zwanego dalej Porozumieniem) uwzględniają zalecenia zawarte w Akcie końcowym pierwszej sesji Konferencji Organizacji Narodów Zjednoczonych do Spraw Handlu i Rozwoju (zwaney dalej UNCTAD) i są następujące:

- a) podnoszenie poziomu międzynarodowego handlu cukrem, w szczególności w celu zwiększenia dochodów z eksportu państw rozwijających się, będących eksporterami;
- b) utrzymanie stałej ceny cukru, zapewniającej producentom racjonalne zyski, lecz nie przyczyniającej się do nadmiernego rozszerzenia produkcji w krajach rozwiniętych;
- c) zapewnianie krajom importującym dostaw cukru wystarczających do zaspokojenia ich potrzeb, po słusznych i racjonalnych cenach;
- d) zwiększanie konsumpcji cukru, w szczególności popieranie odpowiednich środków zachęty do tej konsumpcji w krajach, w których jej poziom na głowę ludności jest niski;
- e) lepsze zrównoważenie produkcji i konsumpcji światowej;
- f) ułatwianie koordynacji polityki w dziedzinie handlu cukrem i organizacji rynku cukrowniczego;
- g) zapewnianie dla cukru pochodzącego z krajów rozwijających się odpowiedniego udziału na rynkach krajów rozwiniętych i zwiększanie jego dostępu na te rynki;
- h) uważne obserwowanie rozwoju używania wszelkiego rodzaju namiastek cukru, łącznie z cyklamatem i innymi sztucznymi środkami słodzącymi; oraz
- i) popieranie współpracy międzynarodowej w dziedzinie cukrownictwa.

ROZDZIAŁ II.

DEFINICJE

Artykuł 2.

Definicje.

Dla celów niniejszego Porozumienia określenie:

1. „Organizacja” oznacza Międzynarodową Organizację Cukrowniczą utworzoną zgodnie z artykułem 3;
2. „Rada” oznacza Międzynarodową Radę Cukrowniczą utworzoną zgodnie z artykułem 3;
3. „uczestnik” oznacza Umawiającą się Stronę albo terytorium lub grupę terytoriów, w których imieniu została dokonana notyfikacja na podstawie ustępu 3 artykułu 66;
4. „uczestnik rozwijający się” oznacza każdego uczestnika w Ameryce Łacińskiej, w Afryce z wyjątkiem Afryki Południowej, w Azji z wyjątkiem Japonii i w Oceanii z wyjątkiem Australii i Nowej Zelandii oraz obejmuje Grecję, Portugalię, Hiszpanię, Turcję i Jugosławię;
5. „uczestnik rozwinięty” oznacza każdego uczestnika, który nie jest uczestnikiem rozwijającym się;
6. „uczestnik eksportujący” oznacza uczestnika, który jest eksporterem netto cukru;
7. „uczestnik importujący” oznacza uczestnika, który jest importerem netto cukru;
8. „uczestnik, który importuje cukier” oznacza każdego uczestnika, który importuje cukier, bez względu na to, czy jest importerem netto, czy eksporterem netto;
9. „kwalifikowana większość głosów” oznacza większość dwóch trzecich głosów oddanych przez obecnych i głosujących uczestników eksportujących oraz większość dwóch trzecich oddanych głosów przez obecnych i głosujących uczestników importujących, licząc każdą grupę głosów oddzielnie;
10. „rozłożona większość dwóch trzecich” oznacza większość uczestników reprezentujących dwie trzecie wszystkich głosów uczestników eksportujących i większość uczestników reprezentujących dwie trzecie wszystkich głosów uczestników importujących, licząc każdą grupę oddzielnie;
11. „zwykła rozłożona większość głosów” oznacza większość głosów oddanych przez większość obecnych i głosujących uczestników eksportujących oraz większość głosów od-

danych przez większość obecnych i głosujących uczestników importujących, licząc każdą grupę oddzielnie;

12. „rok finansowy” oznacza rok kontyngentowy;

13. „rok kontyngentowy” oznacza okres od 1 stycznia do 31 grudnia włącznie;

14. „tona” oznacza tonę metryczną, tj. 1000 kilogramów, a „funt” oznacza angielski funt wagowy (avoirdupois). Ilości cukru wymienione w Porozumieniu podane są w przeliczeniu na cukier surowy wagi netto (wartość cukru surowego z jakiegokolwiek ilości cukru oznacza jej równowartość w przeliczeniu na cukier surowy wykazujący 96° polaryzacji);

15. „cukier” oznacza cukier we wszelkich postaciach uznanych w handlu, wytwarzany z trzciny cukrowej lub z buraka cukrowego, włączając w to melasę jadalną i melasę specjalną, syropy oraz wszelkie inne postaci cukru płynnego, przeznaczonego do spożycia przez ludzi; ale

a) „cukier” określony powyżej nie obejmuje melasy końcowej ani cukru niskiej jakości, nie centryfugowanego, produkowanego metodami prymitywnymi, ani, z wyjątkiem, o którym mowa w załączniku A, cukru przeznaczonego na inne cele niż spożycie przez ludzi w postaci żywności. Rada może określić warunki, w których cukier będzie uznany za przeznaczony do innych celów niż spożycie przez ludność w postaci żywności;

b) jeżeli Rada dojdzie do wniosku, że zwiększone używanie mieszanin zawierających cukier stwarza zagrożenie dla celów Porozumienia, mieszaniny te będą uważane za cukier odpowiednio do zawartości w nich cukru. Nadwyżka eksportowanej ilości tego rodzaju mieszanin ponad ilości eksportowane przed wejściem w życie Porozumienia będzie odpowiednio do zawartości w nich cukru wliczana do kontyngentu eksportu zainteresowanego uczestnika eksportującego;

16. „wolny rynek” oznacza ogólny import netto rynku światowego, z wyjątkiem importu, o którym mowa w artykułach 35—38 włącznie oraz w ustępie 3 artykułu 39;

17. „import netto” oznacza ogólny import cukru po potrąceniu ogólnego eksportu cukru;

18. „eksport netto” oznacza ogólny eksport cukru (z wyjątkiem cukru dostarczonego w celu zaprowiantowania statków w portach krajowych) po odjęciu ogólnego importu cukru;

19. „podstawowy tonaż eksportowy” oznacza ilość wymienioną w artykule 40;

20. „początkowy kontyngent eksportowy” oznacza ilość cukru przydzieloną uczestnikowi eksportującemu na podstawie ustępu 1 artykułu 45 lub ustępu 2 lit. a) artykułu 48;

21. „kontyngent rzeczywisty” oznacza początkowy kontyngent eksportowy z późniejszymi zmianami, które mogą być wprowadzone na podstawie rozdziału XI do czasu wskazanego w tych postanowieniach Porozumienia, w których to określenie jest użyte;

22. „podstawowe uprawnienie eksportowe” dla celów ustępu 1 lit. b) artykułu 52 oznacza dla każdego uczestnika eksportującego jego ogólny podstawowy tonaż eksportowy, przydzielony na podstawie artykułu 40, albo uprawnienie do maksymalnego eksportu netto, przewidziane na podstawie artykułu 41, oraz w odpowiednim wypadku jego podstawowy przydział w ostatnim roku kontyngentowym na podstawie umów specjalnych, o których mowa w artykułach 35—38 włącznie;

23. „wysyłka” i „transport” w rozumieniu artykułu 30 obejmują także wysyłkę i transport cukru drogą lądową bez względu na rodzaj użytego środka transportu;

24. „cena praktykowana” jest to cena obliczona zgodnie z postanowieniami ustępu 2 artykułu 33;

25. „wejście w życie”, poza wypadkami, w których postanowiono inaczej, należy uważać za oznaczające datę tymczasowego lub ostatecznego wejścia w życie Porozumienia;

26. Każdą wzmiankę w Porozumieniu o „rządzie zaproszonym na Konferencję Cukrowniczą Organizacji Narodów Zjednoczonych w 1968 r.” należy rozumieć jako obejmującą również Europejską Wspólnotę Gospodarczą (zwaną dalej EWC). Zgodnie z tym każdą wzmiankę w Porozumieniu o „podpisaniu Porozumienia” albo „złożeniu dokumentu ratyfikacyjnego, akceptacji, zatwierdzenia lub przystąpienia” przez rząd należy rozumieć w odniesieniu do EWG jako obejmującą podpisanie Porozumienia w imieniu EWG przez jej właściwy organ oraz złożenie dokumentu, który zgodnie z procedurą statutową EWG wymagany jest do zawarcia przez nią umowy międzynarodowej.

ROZDZIAŁ III.

MIĘDZYNARODOWA ORGANIZACJA CUKROWNICZA, JEJ UCZESTNICY I ADMINISTRACJA

Artykuł 3.

Utworzenie, siedziba i struktura Międzynarodowej Organizacji Cukrowniczej.

1. Tworzy się Międzynarodową Organizację Cukrowniczą, powołaną do zapewnienia realizacji postanowień Porozumienia i nadzoru jego funkcjonowania. Organizacja jest następczynią Międzynarodowej Rady Cukrowniczej, która działała na podstawie Międzynarodowego Porozumienia Cukrowniczego z 1958 r.

2. Siedziba Organizacji znajduje się w Londynie, chyba że Rada kwalifikowaną większością głosów postanowi inaczej.

3. Organizacja wykonuje swe funkcje za pośrednictwem Międzynarodowej Rady Cukrowniczej, jej Komitetu Wykonawczego, jej Dyrektora Wykonawczego i jej personelu.

Artykuł 4.

Uczestnictwo w Organizacji.

1. Z zastrzeżeniem postanowień ustępu 2 niniejszego artykułu, każda Umawiająca się Strona jest odrębnym uczestnikiem Organizacji.

2. Jeżeli którakolwiek z Umawiających się Stron, łącznie z terytoriami, za których stosunki międzynarodowe w danej chwili jest ostatecznie odpowiedzialna i które zgodnie z ustępem 1 artykułu 66 są objęte Porozumieniem, składa się z jednej lub kilku jednostek terytorialnych, które indywidualnie mogłyby być uczestnikiem eksportującym, i z jednej lub kilku jednostek terytorialnych, które indywidualnie mogłyby być uczestnikiem importującym, wówczas uczestnictwo Umawiającej się Strony i tych terytoriów może być łączne albo — jeżeli Umawiająca się Strona dokonała notyfikacji w tym względzie na podstawie ustępu 3 artykułu 66 — oddzielne, pojedyncze, wspólne lub grupowe dla terytoriów, które indywidualnie mogłyby być uczestnikami eksportującymi, i oddzielne dla terytoriów, które indywidualnie mogłyby być uczestnikami importującymi.

Artykuł 5.

Skład Międzynarodowej Rady Cukrowniczej.

1. Najwyższym organem Organizacji jest Międzynarodowa Rada Cukrownicza, która składa się ze wszystkich uczestników Organizacji.

2. Każdy uczestnik jest reprezentowany przez jednego przedstawiciela oraz, jeśli sobie tego życzy, przez jednego lub kilku zastępców. Każdy uczestnik może ponadto wyznaczyć dla swego przedstawiciela lub jego zastępców jednego albo kilku doradców.

Artykuł 6.

Uprawnienia i funkcje Rady.

1. Rada korzysta ze wszystkich swych uprawnień i wykonuje bądź zapewnia wykonanie wszystkich czynności potrzebnych do realizacji określonych wyraźnie postanowień Porozumienia.

2. Rada ustanawia kwalifikowaną większością głosów przepisy i zasady niezbędne dla realizacji postanowień Porozumienia, a zgodne z tymi postanowieniami, w szczególności regulamin wewnętrzny Rady i jej komitetów oraz przepisy finansowe Organizacji i przepisy dotyczące jej personelu. W regulaminie wewnętrznym Rada może przewidzieć tryb postępowania umożliwiający podejmowanie decyzji w określonych sprawach bez zwoływania posiedzenia Rady.

3. Rada prowadzi dokumentację potrzebną do pełnienia funkcji powierzonych jej przez Porozumienie oraz inną dokumentację, którą uzna za niezbędną.

4. Rada publikuje roczne sprawozdania i wszelkie inne informacje, które uzna za niezbędne.

Artykuł 7.

Przewodniczący i Wiceprzewodniczący Rady.

1. Na każdy rok kontyngentowy Rada wybiera spośród delegacji jednego Przewodniczącego i jednego Wiceprzewodniczącego, którzy nie są wynagradzani przez Organizację.

2. Przewodniczący i Wiceprzewodniczący są wybierani jeden spośród delegacji uczestników importujących, drugi spośród delegacji uczestników eksportujących. Funkcje Przewodniczącego i Wiceprzewodniczącego są w zasadzie przyznawane po kolei jednej i drugiej kategorii uczestników na jeden rok kontyngentowy; przyjmuje się jednak, że w wyjątkowych okolicznościach zasada ta nie będzie stać na przeszkodzie ponownemu wyborowi Przewodniczącego lub Wiceprzewodniczącego albo obydwu, jeżeli Rada tak postanowi kwalifikowaną większością głosów. W razie takiego powtórnego wyboru Przewodniczącego i Wiceprzewodniczącego ma w dalszym ciągu zastosowanie zasada wyrażona w pierwszym zdaniu niniejszego ustępu.

3. W razie przejściowej nieobecności Przewodniczącego i Wiceprzewodniczącego albo w razie stałej nieobecności jednego z nich lub obydwu Rada może wybrać spośród delegacji nowych funkcjonariuszy, odpowiednio na okres przejściowy lub stały, przestrzegając zasady reprezentacji alternatywnej wyrażonej w ustępie 2 niniejszego artykułu.

4. Ani Przewodniczący, ani żaden inny funkcjonariusz, który przewodniczy posiedzeniu Rady, nie głosuje. Może on jednak wyznaczyć inną osobę do wykonywania prawa głosowania przysługującego uczestnikowi, którego reprezentuje.

Artykuł 8.

Sesje Rady.

1. Rada, z reguły, odbywa sesję zwyczajną raz w każdym półroczu roku kontyngentowego.

2. Poza zebraniem odbywanym w innych wypadkach, wyraźnie przewidzianych przez Porozumienie, Rada zbiera

się na sesję nadzwyczajną, gdy tak postanowi lub na żądanie:

- i) pięciu uczestników; albo
- ii) uczestników posiadających łącznie przynajmniej 250 głosów; albo
- iii) Komitetu Wykonawczego.

3. O sesjach uczestnicy będą zawiadamiani na co najmniej trzydzieści dni roboczych z góry, poza szczególnie pilnymi wypadkami, w których uczestnicy będą zawiadamiani na co najmniej dziesięć dni z góry oraz poza wypadkami, dla których Porozumienie ustala inny termin.

4. Sesje odbywają się w siedzibie Organizacji, chyba że Rada kwalifikowaną większością głosów postanowi inaczej. Jeżeli któryś z uczestników zaprasza Radę do odbycia posiedzenia poza siedzibą Organizacji, uczestnik ten ponosi związane z tym dodatkowe koszty.

Artykuł 9.

Podział głosów.

1. Uczestnicy eksportujący posiadają łącznie 1.000 głosów i uczestnicy importujący posiadają łącznie 1.000 głosów.

2. Rada ustala w swoim regulaminie wewnętrznym zasady, które należy stosować przy podziale głosów między uczestników eksportujących i uczestników importujących, z zastrzeżeniem przestrzegania następujących warunków:

- a) żaden głos nie może być dzielony;
- b) żaden uczestnik nie może posiadać więcej niż 200 ani mniej niż 5 głosów.

3. Na początku każdego roku kontyngentowego Rada, opierając się na zasadach, o których mowa w ustępie 2 niniejszego artykułu, dokonuje podziału głosów wewnątrz każdej kategorii uczestników; podział ten zachowuje moc przez dany rok kontyngentowy z zastrzeżeniem postanowień ustępu 4 niniejszego artykułu.

4. W razie zmiany uczestnictwa w Porozumieniu albo w razie zawieszenia praw któregoś z uczestników do głosowania lub w razie przywrócenia tych praw zgodnie z postanowieniami Porozumienia, Rada dokonuje ponownego podziału głosów w łonie każdej kategorii uczestników zgodnie z zasadami, o których mowa w ustępie 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 10.

Tryb głosowania Rady.

1. Każdy uczestnik jest uprawniony do oddania liczby głosów, jaką posiada, i nie może dzielić swych głosów. Może on jednak odmiennie od własnych głosów oddać głosy, do których jest upoważniony na podstawie ustępu 2 niniejszego artykułu.

2. Pisemnym zawiadomieniem, skierowanym do Przewodniczącego, każdy uczestnik eksportujący może upoważnić któregośkolwiek innego uczestnika eksportującego, a każdy uczestnik importujący któregośkolwiek innego uczestnika importującego, do reprezentowania jego interesów i oddania jego głosów na jakimkolwiek posiedzeniu Rady. Kopie takich upoważnień podlegają sprawdzeniu przez właściwy do tego komitet, powołany na podstawie regulaminu wewnętrznego Rady.

Artykuł 11.

Decyzje Rady.

1. Z wyjątkiem wypadków, w których Porozumienie przewiduje kwalifikowaną większość głosów, Rada podejmuje wszystkie decyzje i uchwała wszystkie zalecenia zwy-

kią rozłożoną większością głosów oddanych przez uczestników.

2. Przy ustalaniu liczby głosów koniecznych do podjęcia decyzji przez Radę nie uwzględnia się głosów uczestników, którzy wstrzymują się od głosowania.

3. Uczestnicy zobowiązują się uznać za wiążące wszelkie decyzje podjęte przez Radę zgodnie z postanowieniami Porozumienia.

Artykuł 12.

Współpraca z innymi organizacjami.

1. Rada podejmuje wszelkie właściwe kroki w celu dokonywania konsultacji lub w celu współpracy z Organizacją Narodów Zjednoczonych i jej organami, w szczególności z UNCTAD, i z Organizacją do Spraw Wyżywienia i Rolnictwa oraz z innymi organizacjami wyspecjalizowanymi Organizacji Narodów Zjednoczonych i organizacjami międzyrządowymi, o ile zachodzi tego potrzeba.

2. Rada, uwzględniając szczególną rolę, jaka przypada UNCTAD w międzynarodowym obrocie surowcami, informuje w należyty sposób tę organizację o swojej działalności i programach pracy.

3. Rada może także podejmować wszelkie stosowne kroki w celu utrzymywania pożytecznych kontaktów z międzynarodowymi organizacjami producentów, handlowców i przetwórców cukru.

Artykuł 13.

Udział obserwatorów.

1. Rada może zaprosić do udziału w którymkolwiek ze swych posiedzeń w charakterze obserwatora każdy kraj nie będący uczestnikiem Porozumienia, który jest członkiem Organizacji Narodów Zjednoczonych lub którejkolwiek z jej organizacji wyspecjalizowanych.

2. Rada może również zaprosić w charakterze obserwatora do udziału w każdym ze swych posiedzeń którąkolwiek z organizacji, o których mowa w ustępie 1 artykułu 12.

Artykuł 14.

Skład Komitetu Wykonawczego.

1. Komitet Wykonawczy składa się z ośmiu uczestników eksportujących i ośmiu uczestników importujących, którzy są wybierani na każdy rok kontyngentowy zgodnie z artykułem 15 i mogą być wybierani ponownie.

2. Każdy członek Komitetu Wykonawczego wyznacza jednego swojego przedstawiciela, a ponadto może wyznaczyć jednego lub kilku jego zastępców i doradców.

3. Komitet Wykonawczy powołuje swego Przewodniczącego na każdy rok kontyngentowy. Przewodniczący nie ma prawa głosowania i może być powołany ponownie.

4. Komitet Wykonawczy zbiera się w siedzibie Organizacji, chyba że postanowi inaczej. Jeżeli któryś z uczestników zaprasza Komitet Wykonawczy do odbycia posiedzenia poza siedzibą Organizacji, uczestnik ten ponosi związane z tym dodatkowe koszty.

Artykuł 15.

Wybory Komitetu Wykonawczego.

1. Członków Komitetu Wykonawczego będących uczestnikami eksportującymi i uczestnikami importującymi wybierają odpowiednio uczestnicy eksportujący i uczestnicy im-

portujący Organizacji na posiedzeniu Rady. Wybory w każdej kategorii uczestników odbywają się zgodnie z następnymi ustępami niniejszego artykułu.

2. Każdy uczestnik oddaje wszystkie głosy, do których jest uprawniony na podstawie artykułu 9, na jednego kandydata. Uczestnik może oddać na innego kandydata głosy, którymi dysponuje zgodnie z ustępem 2 artykułu 10.

3. Za wybranych uważa się ośmiu kandydatów, którzy otrzymają największą liczbę głosów; jednakże żaden kandydat nie zostanie wybrany w pierwszej turze głosowania, jeżeli nie otrzyma co najmniej 70 głosów.

4. Jeżeli w pierwszej turze głosowania zostanie wybranych mniej niż ośmiu kandydatów, przeprowadza się dalsze tury głosowania, w których prawo głosowania mają tylko uczestnicy, którzy nie głosowali na żadnego z kandydatów wybranych. W każdej dalszej turze głosowania zmniejsza się stopniowo liczbę głosów wymaganych do dokonania wyboru o pięć aż do chwili wybrania ośmiu kandydatów.

5. Każdy uczestnik, który nie głosował na żadnego z uczestników wybranych do Komitetu, może przyłączyć swoje głosy do głosów oddanych na jednego z nich, z zastrzeżeniem postanowień ustępów 6 i 7 niniejszego artykułu.

6. Uważa się, że uczestnik otrzymał tę liczbę głosów, które początkowo zostały oddane na niego, gdy został wybrany, oraz ponadto tę liczbę głosów, która została przyłączona do głosów oddanych na niego, pod warunkiem że ogólna liczba głosów nie przekroczy 299 dla żadnego z wybranych uczestników.

7. W razie gdy głosy uważane za przypadające wybranemu uczestnikowi przekraczają liczbę 299, uczestnicy, którzy głosowali na tego wybranego do Komitetu uczestnika lub którzy przyłączyli swoje głosy do głosów oddanych na niego, uzgadniają między sobą, który lub którzy z nich wycofają swoje głosy i przyłączą je do głosów otrzymanych przez innego wybranego do Komitetu uczestnika, tak aby liczba głosów otrzymanych przez każdego wybranego uczestnika nie przekraczała 299 głosów.

Artykuł 16.

Przekazanie uprawnień Rady Komitetowi Wykonawczemu.

1. Rada może kwalifikowaną większością głosów przekazać Komitetowi Wykonawczemu niektóre lub wszystkie swoje uprawnienia, z wyjątkiem tych spraw, które dotyczą:

- a) zatwierdzania budżetu administracyjnego i oznaczania wysokości składek;
- b) ustalania początkowych kontyngentów eksportowych na podstawie ustępu 1 lit. b) artykułu 45, zastosowania środków na podstawie ustępu 2 lit. e) artykułu 49 oraz podejmowania decyzji na podstawie ustępu 2 artykułu 40;
- c) zawieszania praw do głosowania oraz innych praw uczestnika na podstawie ustępu 3 artykułu 58;
- d) zwolnienia z zobowiązań na podstawie artykułu 56;
- e) rozstrzygania sporów na podstawie artykułu 57;
- f) wykluczenia uczestnika z Porozumienia na podstawie artykułu 68;
- g) wygaśnięcia Porozumienia na podstawie artykułu 70;
- h) założeń odnośnie do wprowadzania poprawek do Porozumienia na podstawie artykułu 71;
- i) rewizji poziomu cen zgodnie z ustępem 4 artykułu 48.

2. Rada może w każdej chwili odwołać uprawnienia przekazane Komitetowi Wykonawczemu.

Artykuł 17.

**Tryb głosowania i podejmowania decyzji
w Komitecie Wykonawczym.**

1. Każdy członek Komitetu Wykonawczego jest uprawniony do oddania liczby głosów, które otrzymał na podstawie postanowień artykułu 15, i nie może dzielić tych głosów.

2. Z zachowaniem postanowień ustępu 1 niniejszego artykułu i pod warunkiem pisemnego zawiadomienia Przewodniczącego każdy uczestnik eksportujący lub importujący, który nie jest członkiem Komitetu Wykonawczego i który nie przyłączył swoich głosów na podstawie ustępu 5 artykułu 15, może, z zastrzeżeniem postanowień ustępu 6 artykułu 15, upoważnić odpowiednio któregośkolwiek eksportującego bądź importującego członka Komitetu Wykonawczego do reprezentowania jego interesów i oddawania jego głosów w Komitecie Wykonawczym.

3. Każda decyzja podjęta przez Komitet Wykonawczy wymaga takiej samej większości, jaka byłaby wymagana przy podejmowaniu decyzji przez Radę.

4. Od każdej decyzji Komitetu Wykonawczego każdy uczestnik ma prawo odwołać się do Rady na warunkach ustalonych przez Radę w jej regulaminie wewnętrznym.

Artykuł 18.

Quorum na posiedzeniach Rady i Komitetu Wykonawczego.

1. Quorum wymagane dla każdego posiedzenia Rady stanowi obecność większości uczestników reprezentujących rozłożoną większość dwóch trzecich wszystkich głosów. Jeżeli w dniu ustalonym dla otwarcia jakiegokolwiek sesji Rady nie ma quorum lub jeżeli w czasie trwania jakiegokolwiek sesji Rady nie ma quorum na trzech kolejnych posiedzeniach, Rada zostaje zwołana siedem dni później; w tym czasie i przez pozostałą część takiej sesji quorum stanowi obecność większości uczestników reprezentujących zwykłą rozłożoną większość głosów. Uczestnik reprezentowany zgodnie z ustępem 2 artykułu 10 jest traktowany jako obecny.

2. Quorum wymagane dla każdego posiedzenia Komitetu Wykonawczego stanowi obecność większości członków reprezentujących rozłożoną większość dwóch trzecich wszystkich głosów.

Artykuł 19.

Dyrektor Wykonawczy i personel.

1. Rada po zasięgnięciu opinii Komitetu Wykonawczego mianuje kwalifikowaną większością głosów Dyrektora Wykonawczego. Warunki mianowania Dyrektora Wykonawczego ustala Rada, uwzględniając warunki nominacji odpowiednich funkcjonariuszy w podobnych organizacjach międzyrządowych.

2. Dyrektor Wykonawczy jest najwyższym administracyjnym funkcjonariuszem Organizacji i ponosi odpowiedzialność za wykonywanie ciężących na nim obowiązków związanych z realizacją Porozumienia.

3. Dyrektor Wykonawczy mianuje personel zgodnie z przepisami ustalonymi przez Radę. Opracowując takie przepisy, Rada uwzględnia odpowiednie przepisy dotyczące personelu w podobnych organizacjach międzyrządowych.

4. Ani Dyrektor Wykonawczy, ani którykolwiek członek personelu nie mogą być w jakiegokolwiek mierze zaintereso-

wani finansowo w przemyśle cukrowniczym ani w handlu cukrem.

5. W odniesieniu do swych obowiązków związanych z Porozumieniem Dyrektor Wykonawczy oraz personel nie mogą zwracać się o instrukcje ani przyjmować instrukcji od żadnego uczestnika ani od żadnej władzy spoza Organizacji. Powinni oni powstrzymać się od wszelkiego działania mogącego kolidować z ich stanowiskiem funkcjonariuszy międzynarodowych, odpowiedzialnych tylko przed Organizacją. Każdy uczestnik powinien przestrzegać wyłącznie międzynarodowego charakteru obowiązków Dyrektora Wykonawczego i personelu i nie podejmować prób wywierania wpływu na wykonywanie ich obowiązków.

ROZDZIAŁ IV.

PRZYWILEJE I IMMUNITETY

Artykuł 20.

Przywileje i immunitety.

1. Organizacja ma osobowość prawną. Może ona w szczególności zawierać umowy, nabywać i zbywać mienie ruchome i nieruchome oraz wszczynać postępowanie przed sądem.

2. W możliwie najkrótszym czasie po wejściu w życie Porozumienia uczestnik, na którego terytorium znajduje się siedziba Organizacji (zwany dalej „uczestnikiem-gospodarzem”), zawrze z Organizacją umowę, która następnie podlega zatwierdzeniu przez Radę, w sprawie statusu, przywilejów i immunitetów Organizacji, jej Dyrektora Wykonawczego, jej personelu i ekspertów oraz przedstawicieli uczestników, którzy się znajdują na terytorium uczestnika-gospodarza w związku z wykonywaniem swych funkcji.

3. Umowa, o której mowa w ustępie 2 niniejszego artykułu, jest niezależna od Porozumienia i ustala warunki, w których wygasa.

4. Jeżeli na podstawie umowy, o której mowa w ustępie 2 niniejszego artykułu, nie stosuje się innych postanowień dotyczących opodatkowania, uczestnik-gospodarz:

- a) zwalnia od wszelkich podatków wynagrodzenia wypłacane przez Organizację jej pracownikom, z tym że zwolnienie to nie musi dotyczyć obywateli uczestnika-gospodarza; oraz
- b) zwalnia od wszelkich podatków aktywa, dochody oraz inne mienie Organizacji.

ROZDZIAŁ V.

FINANSE

Artykuł 21.

Finanse.

1. Wydatki delegacji do Rady oraz przedstawicieli w Komitecie Wykonawczym i w jakichkolwiek innych komitetach Rady lub Komitetu Wykonawczego są pokrywane przez zainteresowanych uczestników.

2. Wydatki związane z realizacją Porozumienia są pokrywane z rocznych składek uczestników, które są wyznaczane zgodnie z artykułem 22. Jeżeli jednak uczestnik żąda specjalnych usług, Rada może domagać się od niego za nie zapłaty.

3. Prowadzi się rachunkowość potrzebną do realizacji Porozumienia.

4. Rok finansowy Organizacji odpowiada rokowi kontyngentowemu.

Artykuł 22.

Ustalanie budżetu administracyjnego i wyznaczanie składek.

1. W drugim półroczu każdego roku finansowego Rada zatwierdza budżet administracyjny Organizacji na następny rok finansowy i wyznacza składkę każdego uczestnika do tego budżetu.

2. Składka każdego uczestnika do budżetu administracyjnego w każdym roku finansowym powinna być proporcjonalna do stosunku między liczbą głosów, którą posiada dany uczestnik w czasie uchwalania budżetu administracyjnego na dany rok finansowy, a ogólną liczbą głosów wszystkich uczestników. Przy wyznaczaniu składek oblicza się głosy każdego uczestnika nie biorąc pod uwagę zawieszenia praw do głosowania jakiegokolwiek uczestnika ani też wynikającego stąd ponownego podziału głosów.

3. Składkę początkową uczestnika, który przystąpi do Organizacji po wejściu w życie Porozumienia, Rada wyznacza na podstawie liczby głosów, które ma posiadać taki uczestnik, oraz okresu, jaki pozostaje do końca bieżącego roku finansowego; jednakże wysokość składek wyznaczonych na bieżący rok finansowy dla innych uczestników nie ulega zmianie.

4. Jeżeli Porozumienie wejdzie w życie wcześniej niż na osiem miesięcy przed początkiem pierwszego pełnego roku finansowego Organizacji, Rada zatwierdzi na swym pierwszym posiedzeniu budżet administracyjny na okres do początku pierwszego pełnego roku finansowego. W innym wypadku pierwszy budżet administracyjny obejmuje zarówno okres początkowy, jak również pierwszy pełny rok finansowy.

Artykuł 23.

Wpłacanie składek.

1. Składki do budżetu administracyjnego na każdy rok finansowy są płatne w walucie swobodnie wymiennej, a termin ich płatności przypada na pierwszy dzień danego roku finansowego.

2. Jeżeli uczestnik nie wpłaci w całości swej składki do budżetu administracyjnego w okresie pięciu miesięcy licząc od początku roku finansowego, Dyrektor Wykonawczy zażąda od niego dokonania wpłaty w możliwie najkrótszym terminie. Jeżeli uczestnik ten nie wpłaci składki w ciągu dwóch miesięcy od daty takiego żądania Dyrektora Wykonawczego, jego prawo głosowania w Radzie i w Komitecie Wykonawczym ulega zawieszeniu do czasu wpłacenia w całości składki.

3. Uczestnika, którego prawa do głosowania zostały zawieszane na podstawie ustępu 2 niniejszego artykułu, nie pozbawia się żadnych innych praw ani nie udziela mu się ulgi w wypełnianiu zobowiązań przewidzianych w Porozumieniu, chyba że Rada kwalifikowaną większością głosów zdecyduje inaczej. Jego obowiązek wpłacenia składki oraz spełnienia wszelkich innych zobowiązań finansowych wynikających z Porozumienia pozostaje w mocy.

Artykuł 24.

Sprawdzanie i publikowanie rachunków.

W możliwie najkrótszym czasie po zamknięciu każdego roku finansowego przedstawiane jest Radzie do zatwierdzenia i opublikowania sprawozdanie dotyczące rachunków i bi-

lansu Organizacji za dany rok finansowy, sprawdzone przez niezależnego biegłego.

ROZDZIAŁ VI.

OGÓLNE ZOBOWIĄZANIA UCZESTNIKÓW

Artykuł 25.

Zobowiązania uczestników.

1. Uczestnicy zobowiązują się stosować środki niezbędne do wykonania swych obowiązków, które nakłada na nich Porozumienie, oraz współpracować w pełni między sobą dla zapewnienia osiągnięcia celów Porozumienia.

2. Uczestnicy zobowiązują się udostępniać i dostarczać Organizacji wszelkich danych statystycznych oraz informacji, które zgodnie z regulaminem wewnętrznym mogą jej być potrzebne do wykonywania funkcji nałożonych na nią przez Porozumienie.

Artykuł 26.

Kontrola eksportu i importu.

1. Rada może w każdej chwili przedsięwziąć środki w celu ustalenia ilości cukru eksportowanego na wolny rynek lub importowanego z wolnego rynku przez uczestników. Środki te mogą obejmować dostarczanie zaświadczeń pochodzenia oraz innych dokumentów przewozowych lub eksportowych.

2. Rada może kwalifikowaną większością głosów postanowić, że przy dokonywaniu eksportu lub importu cukru uczestnicy powinni spełniać takie wymagania dotyczące dokumentacji, które Rada może ustalić na podstawie ustępu 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 27.

Warunki pracy.

Uczestnicy zapewniają przestrzeganie sprawiedliwych warunków pracy w ich przemyśle cukrowniczym oraz dążą do podnoszenia stopy życiowej robotników rolnych i przemysłowych, zatrudnionych w różnych gałęziach produkcji cukru, jak również producentów trzciny cukrowej i buraka cukrowego.

ROZDZIAŁ VII.

SPECJALNE ZOBOWIĄZANIA UCZESTNIKÓW IMPORTUJĄCYCH I INNYCH UCZESTNIKÓW, KTÓRZY IMPORTUJĄ CUKIER

Artykuł 28.

Ochrona uczestników eksportujących przed skutkami eksportu dokonywanego przez kraje nie uczestniczące.

1. W celu niedopuszczenia do tego, aby kraje nie uczestniczące czerpały korzyści kosztem uczestników, każdy uczestnik zobowiązuje się w każdym roku kontyngentowym:

- a) nie zezwolić na import z krajów nie uczestniczących, wziętych jako całość, ogólnej ilości cukru większej od średniej ilości cukru importowanej z tych krajów nie uczestniczących, wziętych jako całość, w okresie trzech lat 1966—1968; oraz
- b) zabronić wszelkiego importu cukru pochodzącego z krajów nie uczestniczących, jeżeli i tak długo, jak długo cena praktykowana jest niższa od poziomu określonego w ustępie 2 lit. j) artykułu 48.

2. Ograniczenia i zakazu przewidzianych w ustępie 1 niniejszego artykułu nie stosuje się do importu ilości cukru zakupionego:

- a) dla celów określonych w ustępie 1 lit. a), w jakimkolwiek okresie, w którym na podstawie ustępu 2 lit. d) artykułu 48 kontyngenty nie są stosowane; oraz
- b) dla celu określonego w ustępie 1 lit. b) przed spadkiem ceny praktykowanej poniżej poziomu określonego w ustępie 2 lit. j) artykułu 48,

pod warunkiem, że zainteresowany uczestnik zawiadomi Radę o tych zakupach.

3. Lata, o których mowa w ustępie 1 lit. a) niniejszego artykułu mogą być przez Radę zmienione w odniesieniu do każdego uczestnika na jego prośbę, jeżeli Rada uzna, że istnieją specjalne powody uzasadniające taką zmianę.

4. W okresie pierwszego roku działania Porozumienia i do czasu, gdy uczestnicy importujący cukier nie przyjmą na siebie w związku ze swoim handlem reeksportowym zobowiązań przewidzianych w ustępie 1 niniejszego artykułu, importerzy i eksporterzy dostarczający im cukier do reeksportu ustalają między sobą tryb postępowania zapewniający utrzymanie ich handlu reeksportowego i dostarczanie im cukru przez uczestników eksportujących.

5. Uczestnik, który uważa, że nie może w pełni wykonywać swoich zobowiązań, które nakłada na niego niniejszy artykuł, albo że te zobowiązania powodują straty lub grożą spowodowaniem strat dla jego handlu reeksportowego cukru lub dla jego handlu produktami zawierającymi cukier, może on być zwolniony z swoich zobowiązań, które nakłada na niego ustęp 1 niniejszego artykułu, jeżeli i w takim zakresie, jak Rada postanowi kwalifikowana większość głosów. Rada określa w swym regulaminie wewnętrznym okoliczności i warunki, w jakich uczestnicy mogą być zwolnieni ze swoich zobowiązań, uwzględniając w szczególności wyjątkowe i pilne wypadki wynikające w toku normalnego handlu.

6. Rada ustala w swoim regulaminie wewnętrznym postanowienia dotyczące sporządzania i przedstawiania na każdej swojej sesji sprawozdań, a po zakończeniu każdego roku kontyngentowego sprawozdania zbiorczego, wskazujących między innymi w odniesieniu do okresu objętego sprawozdaniem:

- a) ilości cukru eksportowane przez kraje nie uczestniczące do wszystkich miejsc przeznaczenia oraz
- b) ilości importowane przez uczestników z krajów nie uczestniczących.

7. Każdą ilość cukru, którą uczestnik importował z kraju nie uczestniczącego ponad ilości, które jest on upoważniony importować zgodnie z niniejszym artykułem, odejmuje się od ilości, które uczestnikowi temu normalnie byłoby wolno importować w następnym roku kontyngentowym, chyba że Rada postanowi inaczej.

8. W ciągu 45 dni po rozpoczęciu roku kontyngentowego Rada zwolni na ten rok uczestników eksportujących z zobowiązań wynikających z artykułu 30 wobec uczestników importujących, którzy w poprzednim roku nie wywiązali się zadowalająco z zobowiązań, jakie nakłada na nich niniejszy artykuł.

Artykuł 29.

Współpraca importerów w celu ochrony ceny.

Rada, gdy uzna to za pożądane, zwraca się do uczestników, którzy importują cukier, z zaleceniami dotyczącymi sposobów i środków współdziałania z uczestnikami eksportu-

jącymi w ich wysiłkach zmierzających do zapewnienia sprzedaży cukru po cenach zgodnych z odpowiednimi postanowieniami Porozumienia.

ROZDZIAŁ VIII.

SPECJALNE ZOBOWIĄZANIA UCZESTNIKÓW EKSPORTUJĄCYCH

Artykuł 30.

Gwarancje i zobowiązania dotyczące dostaw.

1. Uczestnicy eksportujący zobowiązują się, że we wszystkich wypadkach, gdy cena praktykowana przewyższa poziom wymieniony w ustępie 2 lit. j) artykułu 48, zaoferują uczestnikom importującym, w sposób zgodny z tradycyjną strukturą obrotów między zainteresowanymi uczestnikami i w granicach ustalonych rzeczywistymi kontyngentami eksportu, dostawy cukru wystarczające do zaspokojenia ich normalnych potrzeb importowych z wolnego rynku.

2. a) W ciągu 10 dni od dnia, w którym cena praktykowana wzrasta ponad 4,75 centa za funt, cukier utrzymywany jako zapas minimalny zgodnie z postanowieniami artykułu 53 zwalnia się i oferuje natychmiast do sprzedaży i wysyłki natychmiastowej uczestnikom importującym. Jeżeli Rada nie postanowi inaczej, ilość cukru zwolnionego w ten sposób stanowi 50% ogólnej ilości utrzymywanej w tym czasie na podstawie artykułu 53;

b) W ciągu 10 dni od dnia, w którym cena praktykowana wzrasta ponad 5,00 centów za funt, cała pozostała ilość z zapasu utrzymywanego na podstawie artykułu 53 zwalnia się i oferuje do sprzedaży i wysyłki natychmiastowej uczestnikom importującym, chyba że Rada kwalifikowaną większością głosów postanowi inaczej.

3. Gdyby cena praktykowana przekroczyła 5,25 centa za funt, uczestnicy eksportujący dają uczestnikom importującym pierwszeństwo przed krajami nie uczestniczącymi, na równych warunkach handlowych, we wszystkich ofertach sprzedaży na wolny rynek, w okresie, w którym cena praktykowana przekracza 5,25 centa za funt.

4. a) Jeżeli mimo zastosowania postanowień ustępu 2 niniejszego artykułu cena praktykowana przekroczyłaby 6,50 centa za funt, każdy uczestnik importujący ma opcję, z zastrzeżeniem postanowień ustępów 7, 8 lit. b), 10 i 12 niniejszego artykułu, w nabywaniu cukru u każdego z uczestników eksportujących, będących jego tradycyjnymi dostawcami, po cenach nie przekraczających ekwiwalentu cen obowiązującej w dostawach, ilości cukru oznaczonej w następujący sposób:

- i) jeżeli cena praktykowana wzrosłaby ponad 6,50 centa za funt w ciągu czterech miesięcy poprzedzających odpowiedni rok kontyngentowy lub kształtowałaby się powyżej tego poziomu w dniu 1 września roku poprzedzającego rok kontyngentowy — resztę zobowiązania podstawowego;
- ii) jeżeli cena praktykowana wzrosłaby ponad 6,50 centa za funt w ciągu pierwszego kwartału odpowiedniego roku kontyngentowego lub kształtowałaby się powyżej tego poziomu w pierwszym dniu tego roku kontyngentowego — 75% lub resztę zobowiązania podstawowego, w zależności od tego, która z tych ilości jest mniejsza;

- iii) jeżeli cena praktykowana wzrosłaby ponad 6,50 centa za funt w ciągu drugiego kwartału odpowiedniego roku kontyngentowego lub kształtowałaby się powyżej tego poziomu w dniu 1 kwietnia tego roku kontyngentowego — 50% lub resztę zobowiązania podstawowego, w zależności od tego, która z tych ilości jest mniejsza;
 - iv) jeżeli cena praktykowana wzrosłaby ponad 6,50 centa za funt w ciągu siódmego albo ósmego miesiąca odpowiedniego roku kontyngentowego lub kształtowałaby się powyżej tego poziomu w dniu 1 lipca tego roku kontyngentowego — 25% lub resztę zobowiązania podstawowego w zależności od tego, która z tych ilości jest mniejsza;
 - v) jeżeli cena praktykowana wzrosłaby ponad 6,50 centa za funt w ciągu czterech ostatnich miesięcy odpowiedniego roku kontyngentowego lub kształtowałaby się powyżej tego poziomu w dniu 1 września tego roku kontyngentowego — zobowiązanie dostawy przedłuża się na następny rok kontyngentowy zgodnie z ustępem 4 lit. a) punktu i) niniejszego artykułu.
- b) W niniejszym artykule określenie:
- i) „uczestnicy eksportujący, którzy są ich tradycyjnymi dostawcami” oznacza uczestników eksportujących, którzy eksportowali cukier wolnorynkowy z przeznaczeniem dla zainteresowanego uczestnika importującego w ciągu dwóch poprzednich lat kalendarzowych; określenie „uczestnicy importujący, którzy są ich tradycyjnymi odbiorcami” ma analogiczne znaczenie;
 - ii) „zobowiązanie podstawowe” w odniesieniu do drugiego i każdego następnego roku stosowania Porozumienia oznacza średnią ilość cukru wolnorynkowego, eksportowanego przez uczestnika eksportującego z przeznaczeniem dla zainteresowanego uczestnika importującego w okresie dwóch poprzednich lat kalendarzowych;
 - iii) „reszta zobowiązania podstawowego” oznacza zobowiązanie podstawowe pomniejszone o wszystkie ilości cukru, które w odpowiednim roku kontyngentowym uczestnik już wysłał lub zobowiązał się wysłać po cenach równych cenie obowiązującej w dostawach lub po cenach niższych;
 - iv) „cena obowiązująca w dostawach” jest równoznaczna cenie, o której mowa w ustępie 4 lit. a) niniejszego artykułu w odniesieniu do cukru surowego, odpowiadającego próbie 96° polaryzacji, baza FOB and stowed port Basenu Morza Karaibskiego, luzem. Każdy jednak uczestnik eksportujący może żądać ceny obowiązującej w dostawach wyższej, jeżeli wykaże, że w danej chwili ma prawo do takiej podwyższonej ceny na podstawie jednej z umów specjalnych, o których mowa w rozdziale X.
- c) Cena cukru białego lub rafinowanego udostępnionego do nabycia na podstawie postanowień niniejszego ustępu może obejmować godziwy dodatek za przerób.

5. Zobowiązania dotyczące dostaw na rzecz danego uczestnika importującego nie mogą być wykonywane w ten sposób, aby ogólna wielkość dostaw dla tego uczestnika prze-

kraczała w danym roku kontyngentowym jego normalne potrzeby na zaspokojenie spożycia wewnętrznego i na reeksport do innych uczestników importujących na cele ich bieżącego spożycia wewnętrznego.

6. Niniejszy artykuł nie daje podstaw żadnemu uczestnikowi eksportującemu do dostarczania cukru w sposób, w jakości lub w postaci, które byłyby sprzeczne z jego normalną praktyką handlową lub jego aktualnymi dostawami rozmaitej jakości i rozmaitej postaci cukru przeznaczonego na eksport.

7. Gdyby w ciągu trzydziestu dni od dnia wejścia w życie jednego z postanowień ustępu 4 lit. a) niniejszego artykułu uczestnik importujący nie wykorzystał w całości swojej opcji do nabywania, które mu przyznaje to postanowienie, zainteresowany uczestnik eksportujący, w pozostałej części odpowiedniego okresu, jest zwolniony od wykonania pozostałej, nie wykorzystanej części wynikającego z tego szczególnego postanowienia zobowiązania, w stosunku do tego uczestnika importującego.

8. a) Postanowienia ustępów 1 i 3—7 włącznie niniejszego artykułu stosuje się do uczestników importujących, którzy eksportują cukier, w taki sam sposób, jak stosuje się je do uczestników eksportujących, pod warunkiem, że jeśli chodzi o reeksport, to ilości dostępne do nabycia powinny być proporcjonalne do dostaw, które zainteresowani uczestnicy importujący otrzymują od uczestników na podstawie postanowień niniejszego artykułu.
- b) Warunek zamieszczony pod lit. a) stosuje się także do reeksportu dokonywanego przez uczestników eksportujących.

9. Rada utworzy Komitet do Spraw Zobowiązań Dotyczących Dostaw dla zapewnienia należytego i sprawiedliwego stosowania postanowień niniejszego artykułu. Komitet w możliwie najkrótszym czasie rozważy zalecenia dla Rady dotyczące środków, jakie wydają się niezbędne dla osiągnięcia celów niniejszego artykułu w sposób zgodny z przyjętą praktyką w zakresie przewozu i zbytu. W szczególności Komitet może zalecić:

- a) dostarczanie informacji niezbędnych dla skutecznego wykonywania zobowiązań wynikających z niniejszego artykułu;
- b) tryb postępowania zapewniający skuteczne stosowanie postanowień niniejszego artykułu w odniesieniu do uczestników, którzy importują cukier reeksportowany przez uczestników importujących;
- c) środki dostosowania indywidualnych zobowiązań dostawy, bez zmiany całości zobowiązania jakiegokolwiek uczestnika eksportującego oraz bez oddziaływania na całość zobowiązania w stosunku do jakiegokolwiek uczestnika importującego, z zachowaniem przyjętych wymagań w zakresie przewozu i zbytu lub ostatnich zmian w strukturze zbytu;
- d) tryb postępowania dla dokonywania przeglądu oraz składania sprawozdań w sprawie wykonywania niniejszego artykułu;
- e) tryb postępowania dla ustalania cen ekwiwalentnych w celu wykonania ustępu 4 niniejszego artykułu w sposób przyjęty w handlu między różnymi uczestnikami.

10. Jeżeli uczestnik eksportujący w ciągu określonego roku kontyngentowego nie może wykonać wobec uczestników importujących, którzy są jego tradycyjnymi odbiorcami, całości swych zobowiązań podstawowych, zawiadamia o tym w możliwie najkrótszym czasie Radę. Rada, po rozważeniu okoliczności, rozdziela cukier, który zainteresowany uczestnik eksportujący jest w stanie dostarczyć, między uczestników

importujących, którzy są jego tradycyjnymi odbiorcami, opierając się na kryteriach, które uzna za właściwe.

11. Każdy uczestnik, który uważa, że zobowiązania wynikające z niniejszego artykułu nie są wykonywane, może przedłożyć sprawę Radzie. Bez naruszania postanowień artykułu 58, Rada rozpatruje odpowiednie wystąpienia w porozumieniu z zainteresowanymi uczestnikami i udziela zaleceń, jakie uzna za właściwe.

12. Zobowiązania przyjęte przez uczestników eksportujących na podstawie niniejszego artykułu uzupełniają ich prawa i obowiązki wynikające z umów specjalnych, o których mowa w rozdziale X, i są z nimi zgodne, lecz nie mogą kolidować z tymi prawami i obowiązkami ani ich pomniejszać.

13. Przewidziane w niniejszym artykule zobowiązania dotyczące dostaw nie mają zastosowania do następujących krajów rozwijających się, nie posiadających dostępu do morza: Boliwii, Paragwaju i Ugandy.

14. Żadne postanowienie niniejszego artykułu nie zobowiązuje uczestnika eksportującego, którego terytorium znajduje się na wschodnim wybrzeżu Ameryki Południowej, do przyjęcia ceny obowiązującej w dostawach niższej niż 6,50 centa za funt cukru surowego, odpowiadającego próbie 96° polaryzacji, baza FOB and stowed port pochodzenia.

Artykuł 31.

Warunki sprzedaży krajom nie będącym uczestnikami.

1. Uczestnicy eksportujący powstrzymują się od sprzedaży cukru na wolnym rynku krajom nie będącym uczestnikami na warunkach handlowych korzystniejszych od warunków, które byliby skłonni w tym samym czasie zaoferować uczestnikom, którzy importują cukier z wolnego rynku, uwzględniając normalną praktykę handlową, tradycyjne porozumienia handlowe i postanowienia artykułu 28.

2. Każdy uczestnik, który importuje cukier z wolnego rynku i który ma podstawy do sądzenia, że uczestnik eksportujący nie wykonuje swoich zobowiązań, jakie nakłada na niego ustęp 1 niniejszego artykułu, może wystąpić w tej sprawie do Dyrektora Wykonawczego. Jeżeli Dyrektor Wykonawczy po konsultacji z zainteresowanymi uczestnikami uważa, że dalsze działanie jest niezbędne, może przedsięwziąć wszelkie środki, które uzna za właściwe dla uregulowania sprawy.

3. Żadne postanowienie niniejszego artykułu nie zabrania uczestnikowi eksportującemu przyznania korzystniejszych warunków handlowych rozwijającym się krajom importującym.

Artykuł 32.

Zobowiązania w sprawie kontyngentów.

1. Każdy uczestnik eksportujący czuwa, aby jego eksport netto na wolny rynek w okresie roku kontyngentowego nie przekroczył do końca danego roku jego kontyngentu rzeczywistego. W tym celu żaden uczestnik eksportujący przed ustaleniem początkowych kontyngentów eksportowych na podstawie artykułu 45 na określony rok kontyngentowy nie podejmuje zobowiązań eksportowych na wolny rynek na dany rok kontyngentowy przekraczających jego minimalne uprawnienie eksportowe wynikające z postanowień ustępu 2 artykułu 49. Ponadto uczestnicy eksportujący stosują środki dodatkowe, które Rada może ustanowić kwalifikowaną większością głosów w celu zapewnienia skutecznego przestrzegania systemu kontyngentowego.

2. Nie uważa się, że uczestnik eksportujący dokonuje naruszenia ustępu 1 niniejszego artykułu, jeżeli jego eksport netto nie przekracza jego kontyngentu rzeczywistego na koniec roku kontyngentowego o więcej niż 10.000 ton lub o 5% jego podstawowego tonażu eksportowego, w zależności od tego, która z tych wielkości jest mniejsza.

3. Każdą nadwyżkę eksportu netto, w ramach tolerancji, o której mowa w ustępie 2 niniejszego artykułu, odejmuje się od kontyngentu rzeczywistego danego uczestnika na następny rok kontyngentowy.

4. Pierwsze przekroczenie eksportu netto ponad tolerancję, o której mowa w ustępie 2 niniejszego artykułu, potrąca się podobnie z kontyngentu rzeczywistego uczestnika na następny rok kontyngentowy, z tym że potrącenia tego dokonuje się bez naruszenia postanowień artykułu 58.

5. Jeżeli uczestnik eksportujący przekracza po raz drugi lub więcej razy swój kontyngent rzeczywisty na koniec roku kontyngentowego, potrąca się z kontyngentu rzeczywistego tego uczestnika na następny rok ilość równą dwukrotności nadwyżki ponad tolerancję, o której mowa w ustępie 2 niniejszego artykułu, chyba że Rada kwalifikowaną większością głosów postanowi zezwolić na potrącenie mniejsze. Wszelkie potrącenia na podstawie niniejszego ustępu są dokonywane bez naruszenia postanowień artykułu 58.

6. Każdy uczestnik eksportujący przed 1 kwietnia każdego roku kontyngentowego zawiadamia Radę o ogólnych rozmiarach jego eksportu netto na wolny rynek w ciągu poprzedniego roku kontyngentowego.

ROZDZIAŁ IX.

CENY

Artykuł 33.

Ustalenia podstawowe.

- Dla celów Porozumienia za cenę cukru uważa się:
 - średnią arytmetyczną ceny z dostawą natychmiastowa ustanowionej na podstawie Kontraktu nr 8 Nowojorskiej Giełdy Kawy i Cukru i ceny dnia na Gieldzie Cukru w Londynie, po przeliczeniu obydwóch cen na ceny Stanów Zjednoczonych za jeden angielski funt wagowy na bazie FOB and stowed port Basenu Morza Karaibskiego, luzem; lub
 - jeżeli różnica między dwiema cenami, o których mowa pod lit. a) niniejszego ustępu wynosi więcej niż sześć punktów, niższą z tych cen powiększoną o trzy punkty.
- W razie gdy w Porozumieniu jest mowa o tym, że cena praktykowana jest wyższa lub niższa od jakiejś oznaczonej liczby, to warunek ten uważa się za spełniony, jeżeli średnia cena w ciągu kolejnych siedemnastu dni rynkowych była, w zależności od wypadku, wyższa lub niższa od tej liczby, pod warunkiem, że w pierwszym dniu tego okresu i nie mniej niż przez dwanaście dni tego okresu cena ta była, w zależności od wypadku, wyższa lub niższa od tej liczby.
- Jeżeli jedna lub druga cena, o których mowa w ustępie 1 lit. a) niniejszego artykułu jest nieosiągalna lub nie odpowiada cenie, po której cukier o próbie 96° polaryzacji sprzedawany jest na wolnym rynku, Rada kwalifikowaną większością głosów podejmuje decyzję w sprawie zastosowania innych kryteriów, które uzna za właściwe. Kryteria takie opierają się na notowaniach transakcji z natychmiastową dostawą na uznanych giełdach cukru, biorąc pod uwagę odpowiednio rozmiary obrotów oraz adekwatność cen światowych na takich giełdach.

ROZDZIAŁ X.

UMOWY SPECJALNE

Artykuł 34.

Umowy specjalne.

1. Żadne z postanowień innych rozdziałów Porozumienia nie naruszają ani nie ograniczają praw i obowiązków uczestników, które wynikają z umów specjalnych, o których mowa w artykułach 35, 36, 37, 38 i 39. Do umów specjalnych stosuje się postanowienia tych artykułów, z zastrzeżeniami zawartymi w postanowieniach ustępów 2—4 niniejszego artykułu.

2. Uczestnicy uznają, że podstawowe tonaże eksportowe określone w artykule 40, opierają się na ciągłości i stałości umów specjalnych, o których mowa w artykułach 35, 36, 37, 38 i 39. W razie zmiany dotyczącej jednego lub kilku uczestników w składzie stron jednej lub kilku umów specjalnych, o których mowa w artykułach 35, 36, 37 i 38, lub w razie istotnej zmiany w sytuacji jednego lub kilku uczestników, którzy są stronami jednej lub kilku takich umów, zbiera się Rada, w celu rozpatrzenia sprawy wprowadzenia odpowiednich zmian kompensacyjnych w odniesieniu do podstawowych tonaży eksportowych, określonych w artykule 40, zgodnie z następującymi postanowieniami:

- a) z zastrzeżeniem postanowień lit. b) c), i d) niniejszego ustępu podstawowe tonaże eksportowe danego uczestnika lub danych uczestników, w rezultacie zmian w składzie lub sytuacji, o których mowa wyżej, zmniejsza się o całą wielkość wszelkiego zwiększenia (lub zwiększa się o całą wielkość wszelkiego zmniejszenia albo też ustala się na poziomie odpowiadającym całej wielkości zmniejszenia) rocznych uprawnień eksportowych wynikających z odpowiedniej umowy specjalnej lub odpowiednich umów specjalnych;
- b) w razie wprowadzenia zmian kompensacyjnych na podstawie lit. a) niniejszego ustępu Rada wprowadza także wszelkie niezbędne ustalenia przejściowe na rok, w którym następują takie zmiany;
- c) w razie gdy wprowadzenie zmian kompensacyjnych, przewidzianych pod lit. a) i b) niniejszego ustępu, w odniesieniu do podstawowych tonaży eksportowych ustanowionych w artykule 40, nie jest możliwe, ponieważ zmiany w składzie lub sytuacji stron umów specjalnych, o których mowa powyżej, powodują istotne zmiany strukturalne na rynku cukrowniczym lub istotne zmiany w sytuacji jednego lub kilku głównych dostawców w ramach jakiegokolwiek umowy specjalnej, Rada zaleca Umawiającym się Stronom wprowadzenie poprawek do Porozumienia na podstawie postanowień artykułu 71 lub natychmiastowe przeprowadzenie ponownych rokowań w celu zmiany podstawowych tonaży eksportowych. Do czasu włączenia zmian do podstawowych tonaży eksportowych w wyniku takich poprawek lub takich rokowań, zmienione lub ustanowione w ten sposób podstawowe tonaże eksportowe stosuje się tymczasowo;
- d) jeżeli wyniki rokowań przeprowadzonych na podstawie lit. c) niniejszego ustępu nie zadawalają jednego lub kilku uczestników, mogą oni wystąpić z Porozumienia zgodnie z postanowieniami artykułu 67.

3. Uczestnicy, którzy importują cukier na podstawie umów specjalnych, o których mowa w artykułach 35, 37 i 38, zapewniają informowanie Rady o szczegółach tych umów, o ilościach cukru importowanego na podstawie tych umów w ciągu każdego roku obowiązywania Porozumienia i o każ-

dej zmianie charakteru tych umów w ciągu 30 dni od daty jej wystąpienia.

4. Uczestnicy, będący stronami jednej z umów specjalnych wspomnianych w artykułach 35—39 włącznie, prowadzą swój handel cukrem w ramach tych umów w sposób nie naruszający celów Porozumienia. Jeżeli umowy specjalne pociągają za sobą reeksport cukru na wolny rynek, uczestnicy, którzy są stronami tych umów, stosują wszelkie środki, które uznają za odpowiednie dla zapewnienia, aby w tych wypadkach, gdy nie ma postanowień ilościowych w odnośnych artykułach niniejszego rozdziału dotyczących takiego reeksportu, wszelkie zwiększenie handlu na podstawie tych umów ponad ilości roczne będące przedmiotem handlu przed wejściem w życie Porozumienia nie spowodowało wzrostu reeksportu na wolny rynek.

Artykuł 35.

Eksport na podstawie Porozumienia Cukrowniczego Brytyjskiej Wspólnoty Narodów z 1951 r.

Eksportu przeznaczanego dla Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, dokonywanego w ramach Porozumienia Cukrowniczego Brytyjskiej Wspólnoty Narodów z 1951 r., nie przekraczającego wysokości kontyngentów rzeczywistych po uzgodnionej cenie (The Negotiated Price Quotas), ustalonych przez to Porozumienie, nie potrąca się z kontyngentu rzeczywistego (oznaczonego na podstawie rozdziału XI niniejszego Porozumienia).

Artykuł 36.

Eksport Kuby do krajów socjalistycznych.

1. Eksportu Kuby przeznaczanego do krajów socjalistycznych nie potrąca się z jej kontyngentu rzeczywistego, ustalonego na podstawie rozdziału XI, z wyjątkiem wypadków przewidzianych w ustępie 3 i 4 niniejszego artykułu.

2. Krajami, o których mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu, są Albania, Bułgaria, Czechosłowacja, Niemiecka Republika Demokratyczna, Węgry, Polska, Rumunia, Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich, Jugosławia, Chińska Republika Ludowa, Mongolia, Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna, Demokratyczna Republika Wietnamu.

3. Postanowienia ustępu 1 niniejszego artykułu nie stosuje się do eksportu Kuby do Czechosłowacji, Węgier i Polski, jeśli przekracza on 250.000 ton.

4. Jeżeli eksport Niemieckiej Republiki Demokratycznej i Chińskiej Republiki Ludowej na wolny rynek przekroczy w ciągu jakiegoś roku kontyngentowego ogólną wielkość 300.000 ton, przekroczenie to, bez naruszenia postanowień ustępu 1 niniejszego artykułu, potrąca się z kontyngentu rzeczywistego Kuby na następny rok kontyngentowy, określonego na podstawie rozdziału XI Porozumienia, lecz tylko w tym wypadku, gdy eksport Kuby do tych krajów w tym samym roku kontyngentowym przekroczył 910.000 ton i tylko w granicach nadwyżki nad tą ilość. W pierwszym roku kontyngentowym stosowania Porozumienia Rada ustala tryb obliczenia rocznego eksportu Niemieckiej Republiki Demokratycznej i Chińskiej Republiki Ludowej na wolny rynek.

Artykuł 37.

Eksport na podstawie Afrykańsko-Malgaskiego Porozumienia Cukrowniczego.

Eksportu w ramach Afrykańsko-Malgaskiego Porozumienia Cukrowniczego dokonywanego w wysokości kontyngentu po gwarantowanej cenie (The Guaranteed Price Quota), usta-

lonego w tym Porozumieniu nie potrąca się z kontyngentów rzeczywistych określonych na podstawie rozdziału XI niniejszego Porozumienia.

Artykuł 38.

Eksport do Stanów Zjednoczonych Ameryki.

Eksportu cukru do Stanów Zjednoczonych Ameryki na potrzeby spożycia wewnętrznego nie potrąca się z kontyngentów rzeczywistych określonych na podstawie rozdziału XI Porozumienia. Bez względu na jakiegokolwiek inne postanowienie Porozumienia, dotyczące uczestników importujących, zobowiązania Stanów Zjednoczonych z tytułu Porozumienia pozostają w mocy tylko do 1971 roku włącznie i ograniczają się do tych zobowiązań przewidzianych w Porozumieniu, które nie są sprzeczne z wewnętrznym ustawodawstwem Stanów Zjednoczonych.

Artykuł 39.

Status i eksport Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich.

1. Bez naruszenia artykułu 36 uwzględnia się cały import Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich niezależnie od jego pochodzenia i wskutek tego przyznaje się Związkowi Socjalistycznych Republik Radzieckich status uczestnika importującego w Porozumieniu.

2. Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich, bez naruszenia swego statusu, który przyznaje mu ustęp 1 niniejszego artykułu, stając się stroną Porozumienia, zobowiązuje się ograniczyć swój ogólny eksport cukru na wolny rynek w 1969 r. do 1,1 miliona ton. Pod koniec 1969 r. i pod koniec 1970 r. Rada określa ilości odpowiednio na 1970 i 1971 r., które nie będą mniejsze niż 1,1 miliona ton ani większe niż 1,25 miliona ton w każdym z tych lat.

3. Ilość określona w ustępie 2 niniejszego artykułu na 1969 r. oraz tonaże, które będą ustanowione następnie na podstawie tego ustępu na lata 1970 i 1971, nie obejmują eksportu Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich do krajów, o których mowa w ustępie 2 artykułu 36.

4. Eksport Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich dokonywany na podstawie postanowień ustępu 2 niniejszego artykułu nie podlega żadnej redukcji na podstawie rozdziału XI Porozumienia.

5. Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich nie jest związany ustępem 2 niniejszego artykułu przez cały okres, w którym na mocy ustępu 2 lit. d) artykułu 48 nie są stosowane kontyngenty.

ROZDZIAŁ XI.

REGULOWANIE EKSPORTU

Artykuł 40.

Podstawowe tonaże eksportowe.

1. a) Dla celów niniejszego rozdziału oraz w ciągu trzech pierwszych lat działania Porozumienia kraje eksportujące lub grupy krajów posiadają następujące podstawowe tonaże eksportowe:

Rubryka I (kraj)	Rubryka II (tonaż w tys. ton)	Rubryka III (tonaż w tys. ton)
Afryka Południowa	625	
Argentyna	25	
Australia	1100	
Boliwia		10
Brazylia	500	
Czechosłowacja	270	
Dania	41	
Republika Dominikańska	75	
Ekwador		10
Fidżi	155	
Haiti		10
Honduras Brytyjski	22	
Indie	250	
Kolumbia	164	
Kongo (Brazzaville)	41	
Kuba	2150	
Madagaskar	41	
Mauritius	175	
Meksyk	96	
Panama		10
Paragwaj		10
Peru	50	
Polska	370	
Rumunia	46	
Swaziland	55	
Syjam	36	
Taiwan	630	
Turcja	60	
Uganda	39	
Wenezuela		17
Węgry	51	
Wspólny Rynek Środkowoamerykański (Kostaryka, Gwatemala, Honduras, Nikaragua, Salwador)		55
Europejska Wspólnota Gospodarcza (Belgia, Francja, Holandia, Luksemburg, Niemiecka Republika Federalna, Włochy)	300	
Indie Zachodnie (Antigua, Barbados, Gujana, Jamajka, Saint-Christopher-Nevis i Anquilla, Trynidad i Tobago)	200	

- b) Niezależnie od postanowień lit. a) niniejszego ustępu podstawowe tonaże eksportowe niżej wymienionych krajów będą w latach 1970 i 1971 następujące:

1970 1971
(tonaże w tysiącach ton)

Argentyna	55	55
Republika Dominikańska	140	186
Peru	75	100

2. W czasie przeprowadzania przeglądu, o którym mowa w ustępie 2 artykułu 70, Rada kwalifikowaną większością głosów określi podstawowe tonaże eksportowe na czwarty i piąty rok obowiązywania Porozumienia. W razie braku decyzji Rady podstawowe tonaże eksportowe, wymienione lub uważane za wymienione w ustępie 1 niniejszego artykułu na trzeci rok, pozostają w mocy.

3. W razie gdy podstawowe tonaże eksportowe wymienione w ustępie 1 niniejszego artykułu przydzielane są grupom krajów, jakiegokolwiek nie wykorzystane kontyngenty przez którykolwiek z krajów należących do określonej grupy zostają rozdzielone między innych uczestników tej grupy.

4. Dla celów podziału ich podstawowego tonażu eksportowego oraz większego podziału na podstawie ustępu 3 niniejszego artykułu oraz artykułu 47 uważa się, że kraje należące do grupy Wspólnego Rynku Środkowoamerykańskiego (The Central American Common Market Pool) uczestniczą w równych częściach w całości podstawowego tonażu eksportowego tej grupy.

5. Eksportu Ugandy, przeznaczonego do krajów Wspólnoty Afryki Wschodniej, nie przewyższającego ogólnej kwoty 10.000 ton, nie potrąca się z jej kontyngentu rzeczywistego; kwota ta nie podlega żadnym zmianom na podstawie niniejszego rozdziału. Gdyby Kenia i Tanzania stały się uczestnikami eksportującymi, postanowienia ustępu 3 niniejszego artykułu będą stosować się do trzech krajów Wspólnoty Afryki Wschodniej, jeżeli one tego zażądata.

6. Bez względu na postanowienia artykułu 36 cały import Czechosłowacji, Węgier i Polski niezależnie od jego pochodzenia odejmuje się od ich całego eksportu przy obliczaniu ich eksportu netto na wolny rynek.

7. Fakt, iż jeden z rozwijających się krajów, nie posiadający dostępu do morza, którego podstawowy tonaż eksportowy wynosi 10.000 ton, nie wykorzystał w ciągu jednego lub kilku lat obowiązywania Porozumienia całości swego kontyngentu rzeczywistego lub przydziału części z tytułu rozdziału nie wykorzystanych kontyngentów, nie stanowi podstawy do uznania, że kraj ten nie wypełnił swoich obowiązków, jakie nakłada na niego Porozumienie, i że należy go pozbawić jego podstawowego tonażu eksportowego przy późniejszych rewizjach niniejszego artykułu.

Artykuł 41.

Uprawnienia do maksymalnego eksportu netto.

1. Indonezja posiada uprawnienie do eksportu netto do wysokości 81.000 ton w każdym roku kontyngentowym obowiązywania Porozumienia. Uprawnienie to nie podlega żadnym zmianom na podstawie niniejszego rozdziału.

2. Filipiny posiadają uprawnienie do eksportu netto do wysokości 60.000 ton w każdym roku kontyngentowym, w którym suma kontyngentów rzeczywistych kształtuje się powyżej 100% ogólnych rozmiarów podstawowych tonaży eksportowych. Uprawnienie to nie podlega żadnym zmianom na podstawie niniejszego rozdziału.

Artykuł 42.

Inny dopuszczalny eksport netto.

Uczestnik rozwijający się, który jest uczestnikiem importującym, może, po odpowiednim zawiadomieniu Rady przed początkiem roku kontyngentowego, eksportować więcej cukru niż importuje, pod warunkiem że na koniec tego roku kontyngentowego jego eksport netto nie przekroczy 10.000 ton. Uprawnienia tego nie uważa się za podstawowy tonaż eksportowy i nie podlega ono żadnym zmianom na podstawie niniejszego rozdziału. Zainteresowani uczestnicy powinni jednak dostosować się do warunków, które Rada może ustanowić w odniesieniu do eksportu uczestników eksportujących.

Artykuł 43.

Darowizny cukru.

1. Darowizny cukru dokonywane przez uczestnika eksportującego, inne niż przewidziane w ustępach 2 i 3 niniejszego artykułu, są wliczane do kontyngentu rzeczywistego uczestnika darczyńcy i podlegają postanowieniom Porozumienia ograniczającym eksport na wolny rynek.

2. Darowizny cukru, dokonywane przez uczestnika eksportującego w ramach programu pomocy Organizacji Narodów Zjednoczonych lub jednej z jej organizacji wyspecjalizowanych, nie są wliczane do kontyngentu rzeczywistego uczestnika darczyńcy, chyba że Rada postanowi inaczej.

3. Rada ustala warunki, na podstawie których darowizny cukru dokonywane przez uczestnika eksportującego, inne niż przewidziane w ustępie 2 niniejszego artykułu, nie są wliczane do kontyngentu rzeczywistego uczestnika darczyńcy. Warunki te powinny w szczególności przewidywać uprzednie konsultacje oraz odpowiednie gwarancje dotyczące utrzymania normalnej struktury obrotów. Cukier dostarczany jako darowizna korzysta ze zwolnienia przewidzianego w niniejszym ustępie tylko wówczas, gdy jest przeznaczony wyłącznie na spożycie w kraju odbiorcy.

4. O każdej darowiznie cukru przez uczestnika eksportującego uczestnik darczyńca niezwłocznie zawiadamia Radę. Bez naruszenia postanowień ustępów 2 i 3 niniejszego artykułu, uczestnik w każdym wypadku, w którym uważa, że darowizna wyrządza lub grozi wyrządzeniem szkody jego interesom, może domagać się, aby Rada zbadała sprawę. Rada w takim wypadku bada sprawę i wydaje zalecenia, które uzna za odpowiednie.

5. W swoim sprawozdaniu rocznym Rada zamieszcza informacje o rozwoju sytuacji w odniesieniu do darowizn cukru.

Artykuł 44.

Fundusz pomocy.

1. Rada tworzy na każdy rok kontyngentowy specjalny fundusz pomocy nie przekraczający 150.000 ton, którego używa według swego uznania w razie szczególnych trudności uczestników rozwijających się, dysponujących cukrem, który można przeznaczyć na eksport ponad dozwolony poziom eksportu przyznany na podstawie Porozumienia.

2. Pierwszeństwa w przydziale z funduszu udziela się małym krajom będącym uczestnikami rozwijającymi się, których wpływy z eksportu zależą głównie od eksportu cukru. Specjalnemu rozpatrzeniu poddane zostaną wnioski uczestników, których gospodarka w coraz większym stopniu staje się zależna od cukru, włączając w to uczestników, którzy poprzednio nie eksportowali na wolny rynek. Szczególną uwagę należy również zwrócić na potrzeby niektórych uczestników, którzy w okresie negocjowania Porozumienia posiadali nadmierne zapasy.

3. Rada powołuje Komitet Funduszu Pomocy dla rozpatrzenia wniosków przedstawionych na podstawie ustępów 1 i 2 niniejszego artykułu i opracowania, dla Rady zaleceń dotyczących tych wniosków. Komitet bierze na ogół pod uwagę sytuację panującą na rynku, lecz w szczególnych indywidualnych wypadkach może zalecić udzielenie pomocy bez względu na sytuację rynkową. Zalecenia Komitetu wymagają zatwierdzenia przez Radę, która może zmienić je kwalifikowaną większością głosów.

4. Komitet składa się z niezależnego przewodniczącego nie więcej niż sześciu członków, którzy działają we własnym imieniu i bez instrukcji jakiegokolwiek rządu. Dokonując wyboru członków Komitetu, Rada czuwa, aby wybrani członkowie nie reprezentowali interesów, których mogłaby dotyczyć decyzja w sprawie wykorzystania funduszu.

5. Przydziału z funduszu pomocy nie uważa się za powiększenie podstawowego tonażu eksportowego zainteresowanego uczestnika i nie podlega on żadnym zmianom na podstawie niniejszego rozdziału. Stanowi on jednak część kontyngentu rzeczywistego tego uczestnika zgodnie z artykułem 32.

Artykuł 45.

Ustalenie początkowych kontyngentów eksportowych.

1. Co najmniej na trzydzieści dni przed początkiem roku kontyngentowego Rada:

- przeprowadza ocenę potrzeb importowych wolnego rynku na ten rok kontyngentowy; oraz
- w świetle tej oceny i uwzględniając wszystkie czynniki, które wpływają na popyt i podaż cukru, łącznie z ilościami cukru, jakie mogą być eksportowane na wolny rynek przez kraje nie będące uczestnikami, ustala początkowe kontyngenty eksportowe na ten rok dla wszystkich uczestników eksportujących, jak to przewiduje artykuł 49.

2. Na swojej pierwszej sesji zwyczajnej w każdym roku kontyngentowym Rada dokonuje przeglądu ocen, o których mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu, i w świetle tego przeglądu rozważa, czy należy podjąć działanie w odniesieniu do ogólnego poziomu kontyngentów rzeczywistych. Jednocześnie Rada dokonuje przeglądu możliwości dostaw w ramach rzeczywistych kontyngentów poszczególnych uczestników i jeżeli uważa to za wskazane, korzysta z uprawnień przewidzianych w ustępie 2 artykułu 47.

3. Dyrektor Wykonawczy podaje do wiadomości wszystkich uczestników początkowe kontyngenty eksportowe ustalone dla uczestników eksportujących na podstawie ustępu 1 lub 2 niniejszego artykułu i wszystkie późniejsze zmiany tych kontyngentów, wprowadzane na podstawie odpowiednich postanowień Porozumienia.

Artykuł 46.

Zawiadomienia o niewykorzystaniu kontyngentów i działanie przewidziane w takim wypadku.

1. Każdy uczestnik eksportujący regularnie informuje Radę, czy przewiduje, że będzie mógł w całości wykorzystać swój kontyngent rzeczywisty, a jeśli nie — jakiej części kontyngentu według swych przewidywań nie wykorzysta. W tym celu przesyła on Radzie dwa zawiadomienia, a mianowicie: pierwsze w możliwie najkrótszym czasie po przydzieleniu początkowych kontyngentów eksportowych na podstawie artykułu 45, lecz nie później niż 15 maja, oraz drugie w możliwie najkrótszym czasie po 15 maja, lecz nie później niż 30 września.

2. Jeżeli uczestnik eksportujący nie przedłoży Radzie o 15 maja pierwszego zawiadomienia, o którym mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu, zostaje zawieszony w prawach głosowania na pozostałą część roku kontyngentowego.

3. Jeżeli uczestnik eksportujący nie przedłoży Radzie o 30 września drugiego zawiadomienia, o którym mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu, traci prawo do udziału

w każdym późniejszym ponownym podziale nie wykorzystanej części kontyngentów, dokonanym na podstawie artykułu 47 w danym roku kontyngentowym.

4. Jeżeli w ciągu roku kontyngentowego eksport netto uczestnika eksportującego na wolny rynek jest w dniu 1 października tego roku kontyngentowego niższy od jego kontyngentu rzeczywistego, pomniejszonego następnie o wszelkie potrącenia netto w wyniku działania artykułu 48, różnicę tę, z zastrzeżeniem postanowień ustępów 5 i 6 niniejszego artykułu, odejmuje się od ogólnej ilości cukru, która normalnie byłaby przydzielona temu uczestnikowi w następnym roku kontyngentowym w rezultacie ponownego rozdziału nie wykorzystanej części kontyngentów, dokonanego na podstawie postanowień artykułu 47.

5. Potrącenia na podstawie ustępu 4 niniejszego artykułu dokonuje się tylko w takim zakresie, w jakim różnica określona w tym ustępie przekracza 10.000 ton lub 5% podstawowego tonażu eksportowego zainteresowanego uczestnika, w zależności od tego, która z tych ilości jest większa.

6. Rada może jednak postanowić o niezastosowaniu ustępów 2 — 4 niniejszego artykułu, jeżeli uzna za zadowalające wyjaśnienia przedstawione przez zainteresowanego uczestnika, że nie mógł on spełnić swych zobowiązań z powodu siły wyższej.

Artykuł 47.

Niewykorzystanie części kontyngentów i ponowny podział tych części.

1. Gdy uczestnik eksportujący zawiadamia zgodnie z ustępem 1 artykułu 46, że nie przewiduje, aby mógł w całości wykorzystać swój kontyngent rzeczywisty, kontyngent ten podlega natychmiast zmniejszeniu o ilość, którą uczestnik mógł wskazać w zawiadomieniu. Następnie i przez pozostałą część roku kontyngentowego uczestnik taki nie uczestniczy w żadnym powiększeniu kontyngentów, dokonanym na podstawie postanowień niniejszego rozdziału, chyba że zawiadomi Radę, iż jest w stanie przyjąć powiększenie jego kontyngentu rzeczywistego.

2. Rada po konsultacji z uczestnikiem eksportującym może orzec, że uczestnik ten nie będzie w stanie wykorzystać w całości lub w części swego kontyngentu rzeczywistego. To orzeczenie Rady nie powoduje zmniejszenia kontyngentu rzeczywistego danego uczestnika ani pozbawienia go jego prawa do wykorzystania tego kontyngentu w pozostałej części roku kontyngentowego. Orzeczenie Rady podjęte na podstawie niniejszego ustępu nie przyznaje ulgi zainteresowanemu uczestnikowi w wykonaniu obowiązków, które nakłada na niego ustęp 1 artykułu 46, ani nie zwalnia od zastosowania środków, o których mowa w ustępach 2 — 4 tego artykułu.

3. Rada bierze pod uwagę wpływ, jaki mogą wywrzeć na bieżącą sytuację podaży i popytu zawiadomienia dokonane na podstawie artykułu 46 i orzeczenia, które Rada może podjąć na podstawie ustępu 2 niniejszego artykułu, oraz, z zastrzeżeniem odpowiednich postanowień ustępu 2 artykułu 48, decyduje, czy te nie wykorzystane kontyngenty należy, czy też nie należy w całości lub w części ponownie rozdzielić. W każdym wypadku, gdy ogólny poziom rzeczywistych kontyngentów ma być zwiększony na podstawie ustępu 2 artykułu 48, ponownemu podziałowi podlegają w wymaganym stopniu przede wszystkim nagromadzone i nie rozdzielone kontyngenty nie wykorzystane, zgodnie z postanowieniami ustępów 4 i 5 niniejszego artykułu.

4. Rada może określić warunki, w których nie wykorzystane kontyngenty nie podlegają ponownemu rozdziałowi,

z tym że w żadnym wypadku nie dokonuje się ponownego rozdziału nie wykorzystanych kontyngentów, gdy cena poddyktowana jest niższa od poziomu określonego w ustępie 2 lit. i) artykułu 48, chyba że chodzi o zastosowanie ustępu 6 niniejszego artykułu. Ponownego rozdziału nie wykorzystanych kontyngentów dokonuje się tylko między uczestników eksportujących, którzy są w stanie przyjąć zwiększenie ich kontyngentów rzeczywistych. Jeżeli uczestnik nie jest w stanie wykorzystać w całości lub w części zwiększenia swego kontyngentu w rezultacie ponownego rozdziału, zawiadamia on natychmiast o tym Radę; ilości, które nie zostają przyjęte, rozdziela się ponownie, zgodnie z ustępem 5 niniejszego artykułu.

5. Z zastrzeżeniem postanowień ustępu 3 i 4 artykułu 46 oraz ustępu 6 niniejszego artykułu, we wszystkich wypadkach, w których ma być przeprowadzony ponowny podział nie wykorzystanych kontyngentów, stosuje się następujące zasady:

- a) przede wszystkim nie wykorzystane kontyngenty rozdziela się ponownie proporcjonalnie do podstawowych tonaży eksportowych między wszystkich uczestników eksportujących, których kontyngenty rzeczywiste są niższe od 100% ich podstawowych tonaży eksportowych aż do osiągnięcia przez nie tego poziomu;
- b) następnie 20% jakiegokolwiek nie wykorzystanego kontyngentu przewidzianego do ponownego rozdziału przydziela się wyłącznie między eksportujących uczestników rozwijających się proporcjonalnie do ich podstawowych tonaży eksportowych; pozostałe 80% rozdziela się ponownie między wszystkich uczestników eksportujących proporcjonalnie do ich podstawowych tonaży eksportowych.

6. Niezależnie od postanowień ustępu 4 niniejszego artykułu nie wykorzystane kontyngenty Boliwii, Ekwadoru, Haiti, Panamy, Paragwaju i Wenezueli podlegają automatycznie ponownemu rozdziałowi między tych uczestników proporcjonalnie do ich podstawowych tonaży eksportowych. Do tych nie wykorzystanych kontyngentów, których nie mogą przyjąć ci uczestnicy traktowani jako grupa, stosuje się postanowienia ustępów 3, 4 i 5 niniejszego artykułu.

Artykuł 48.

Ustanawianie i zmiany poziomu kontyngentów.

1. Rada dokonuje przeglądu sytuacji rynkowej i zbiera się, ilekroć okoliczności tego wymagają.

2. Rada posiada swobodę decyzji przy ustanawianiu poziomu początkowych kontyngentów eksportowych oraz zwiększaniu lub zmniejszaniu poziomu kontyngentów rzeczywistych, z zastrzeżeniem ustępu 2 artykułu 49 i następujących postanowień:

- a) jeżeli Rada nie postanowi inaczej, to ogólną wielkość początkowych kontyngentów eksportowych ustala się na poziomie ogólnej wielkości kontyngentów rzeczywistych w okresie, w którym Rada dokonuje czynności przewidzianych w ustępie 1 artykułu 45;
- b) gdy ocena praktykowana kształtuje się powyżej 4,00 centa za funt, ogólna wielkość kontyngentów rzeczywistych nie może być utrzymywana na poziomie niższym niż ogólna wielkość podstawowych tonaży eksportowych, chyba że Rada kwalifikowaną większością głosów postanowi inaczej;
- c) jeżeli cena praktykowana, która kształtowała się na niższym poziomie, wzrasta powyżej 4,50 centa za funt, ogólna wielkość kontyngentów rzeczywistych nie może być utrzymywana na poziomie niższym niż 110% ogólnej wielkości podstawowych tonaży eks-

portowych, chyba że Rada kwalifikowaną większością głosów postanowi inaczej;

- d) jeżeli i tak długo jak cena praktykowana przekracza 5,25 centa za funt, ustaje stosowanie wszelkich kontyngentów;
- e) jeżeli cena praktykowana, która kształtowała się powyżej 5,25 centa za funt, spada poniżej 5,00 centów za funt, ustanawia się kontyngenty rzeczywiste na takim poziomie, aby ich ogólna wielkość nie przekraczała 115% ogólnej wielkości podstawowych tonaży eksportowych, chyba że Rada postanowi inaczej;
- f) gdy cena praktykowana, która kształtowała się na wyższym poziomie, spada poniżej 4,50 centa za funt, indywidualne kontyngenty rzeczywiste zmniejsza się o 5% podstawowych tonaży eksportowych zainteresowanych uczestników, chyba że Rada postanowi inaczej;
- g) gdy cena praktykowana, która kształtowała się na wyższym poziomie, spada poniżej 4,00 centów za funt, indywidualne kontyngenty rzeczywiste zmniejsza się o 5% podstawowych tonaży eksportowych zainteresowanych uczestników, chyba że Rada postanowi inaczej;
- h) jeżeli cena praktykowana, która kształtowała się na wyższym poziomie, spada poniżej 3,75 centa za funt, ogólna wielkość kontyngentów rzeczywistych nie może być wyższa niż 95% ogólnej wielkości podstawowych tonaży eksportowych, chyba że Rada postanowi inaczej;
- i) jeżeli cena praktykowana kształtuje się na poziomie lub poniżej 3,50 centa za funt, indywidualne kontyngenty rzeczywiste ustanawia się na minimalnym poziomie, zgodnym z lit. a) i b) ustępu artykułu 49, chyba że Rada kwalifikowaną większością głosów ustali wyższy poziom;
- j) jeżeli cena praktykowana, która kształtowała się na wyższym poziomie osiąga 3,25 centa za funt, Rada zastosuje postanowienie ustępu 2 lit. e) artykułu 49;
- k) w ciągu ostatnich 45 dni kalendarzowych roku kontyngentowego nie dokonuje się żadnego zmniejszenia poziomu kontyngentów rzeczywistych.

3. Zmian poziomu kontyngentów rzeczywistych, jakie mogą być konieczne w celu zadośćuczynienia wymogom ustępu 2 niniejszego artykułu, dokonuje się niezwłocznie gdy tylko poziom ceny odpowiada warunkom przewidzianym w tym ustępie, i stosuje się do czasu wprowadzenia dalszych zmian, o których Rada może postanowić w ramach postanowień tego ustępu.

4. W czasie dokonywania przeglądu, o którym mowa w ustępie 2 artykułu 70, Rada kwalifikowaną większością głosów ustanawia na czwarty i piąty rok działania Porozu mienia poziom cen dla celów niniejszego artykułu oraz artykułu 30. W razie braku decyzji Rady poziomu cen określone w tych artykułach pozostają nie zmienione.

Artykuł 49.

Przydzielanie początkowych kontyngentów eksportowych i stosowanie zmian poziomu kontyngentów indywidualnych uczestników.

1. Przydział początkowych kontyngentów eksportowych na podstawie artykułu 45 i zmiany w ogólnej wielkości kontyngentów rzeczywistych na podstawie artykułu 48 w jakimkolwiek roku kontyngentowym przeprowadza się w odniesieniu do indywidualnych uczestników eksportujących proporcjonalnie do ich podstawowych tonaży eksportowych, z wyjątkami wyraźnie przewidzianymi w ustępie 2 niniejszego artykułu.

2. Przydział początkowych kontyngentów eksportowych na podstawie artykułu 45 i zmiany kontyngentów rzeczywistych w rezultacie zastosowania artykułu 48 dokonuje się zgodnie z następującymi postanowieniami:

- a) kontyngent rzeczywisty uczestnika, którego podstawowy tonaż eksportowy wskazany jest w rubryce II ustępu 1 artykułu 40, nie może być początkowo ustanowiony ani następnie obniżony poniżej 90% jego podstawowego tonażu eksportowego, z wyjątkiem wypadków, gdy zachodzi potrzeba dokonania potrącenia lub zmniejszenia na podstawie artykułów 32 i 47; albo w rezultacie działania podjętego na podstawie lit. e) niniejszego ustępu;
- b) kontyngent rzeczywisty uczestnika, którego podstawowy tonaż eksportowy wskazany jest w rubryce III ustępu 1 artykułu 40, nie podlega żadnej zmianie w rezultacie zastosowania postanowień ustępu 2 artykułu 48;
- c) ilość, z której uczestnik eksportujący zrezygnował w myśl ustępu 1 artykułu 46, odejmuje się od ilości, o którą normalnie zostałby zmniejszony kontyngent rzeczywisty tego uczestnika w tym samym roku kontyngentowym;
- d) w razie gdy nie można w pełni dokonać zmniejszenia kontyngentu rzeczywistego uczestnika eksportującego, ponieważ w czasie dokonywania tego zmniejszenia uczestnik ten wyeksportował już lub sprzedał całą albo część ilości, która miała być przedmiotem tego zmniejszenia, potrąca się odpowiednią ilość z kontyngentu rzeczywistego tego uczestnika w następnym roku kontyngentowym;
- e) jeżeli sytuacja na rynku wymaga zastosowania dodatkowych środków dla osiągnięcia celów Porozumienia w odniesieniu do cen, Rada może kwalifikowaną większością głosów ustanowić lub zmniejszyć kontyngenty rzeczywiste poniżej minimalnego poziomu procentowego podstawowych tonażu eksportowych, dozwolonego na podstawie lit. a) niniejszego ustępu, pod warunkiem, że w żadnym wypadku poziomy kontyngentów rzeczywistych ustanowione na podstawie niniejszego postanowienia nie będą niższe od poziomów dozwolonych na podstawie lit. a) niniejszego ustępu o więcej niż 5% podstawowych tonażu eksportowych zainteresowanych uczestników.

ROZDZIAŁ XII.

ŚRODKI POPIERANIA PRODUKCJI I ZBYTU ORAZ DOSTĘP DO RYNKÓW

Artykuł 50.

Środki popierania produkcji i zbytu.

1. Uczestnicy uznają, że subwencje na rzecz produkcji lub zbytu cukru, które bezpośrednio lub pośrednio wpływają na zwiększenie eksportu lub zmniejszenie importu cukru, mogą zagrażać osiągnięciu celów Porozumienia.
2. Jeżeli uczestnik udziela lub utrzymuje udzielanie takiej subwencji, włączając w to wszelkie formy ochrony dochodów lub cen, powinien on w każdym roku kontyngentowym powiadomić pisemnie Radę o rozmiarach i charakterze subwencjonowania oraz o okolicznościach powodujących jego konieczność. Zawiadomienie, o którym mowa w niniejszym ustępie, dokonywane jest na żądanie Rady, z którym Rada będzie występować co najmniej raz w każdym roku kontyn-

gentowym, w takiej formie i w takim czasie, jakie może określać regulamin wewnętrzny Rady.

3. W razie, gdy uczestnik uważa, że tego rodzaju subwencjonowanie wyrządza poważną szkodę jego interesom w ramach niniejszego Porozumienia lub grozi wyrządzeniem takiej szkody, uczestnik udzielający subwencji, na żądanie, omawia wraz z zainteresowanym uczestnikiem lub zainteresowanymi uczestnikami albo z Radą możliwość ograniczenia subwencjonowania. W razie wniesienia takiej sprawy do Rady, Rada może ją zbadać wraz z zainteresowanymi uczestnikami i wydać zalecenia, jakie uzna za właściwe, uwzględniając szczególne okoliczności, w których znajduje się uczestnik udzielający subwencji.

Artykuł 51.

Specjalne zobowiązania rozwiniętych uczestników importujących.

1. Każdy rozwinięty uczestnik importujący zapewnia dostęp na swój rynek dla importu pochodzącego od uczestników eksportujących, jak przewidziano w załączniku A.

2. Każdy uczestnik wymieniony w załączniku A podejmuje środki, które uważa za odpowiednie ze względu na jego własną sytuację, w celu spełnienia swych zobowiązań wynikających z ustępu 1 niniejszego artykułu.

3. Warunki ustalone przez Radę w porozumieniu z rządem rozwiniętego kraju importującego, który pragnie przystąpić do Porozumienia zgodnie z artykułem 64, powinny informować o zarządzeniach tego rządu dotyczących dostępu na jego rynek.

ROZDZIAŁ XIII.

ZAPASY

Artykuł 52.

Zapasy maksymalne.

1. Każdy uczestnik eksportujący zobowiązuje się tak regulować swoją produkcję, aby:

- a) cały zapas utrzymywany przez tego uczestnika nie przekraczał w oznaczonym dniu bezpośrednio poprzedzającym początek nowego zbioru, która to data powinna być oznaczona w porozumieniu z Radą, ilości równej 20% jego produkcji, w poprzednim roku kalendarzowym; albo
- b) ilość cukru utrzymywanego przez tego uczestnika ponad poziom zapasów koniecznych na zaspokojenie potrzeb spożycia wewnętrznego nie przekraczała w oznaczonym dniu każdego roku bezpośrednio poprzedzającym początek nowego zbioru, która to data powinna być uzgodniona w porozumieniu z Radą, ilości równej 20% jego podstawowego uprawienia eksportowego.

2. Każdy uczestnik eksportujący, stając się uczestnikiem Porozumienia, zawiadamia, Radę, który z dwóch wariantów podanych w ustępie 1 uznaje za nadający się do zastosowania wobec niego.

3. Na prośbę uczestnika eksportującego Rada może, jeżeli uzna, że takie działanie jest usprawiedliwione specjalnymi okolicznościami, upoważnić tego uczestnika do utrzymania większych ilości niż określone w ustępie 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 53.

Zapasy minimalne.

1. Dla celów niniejszego artykułu zapasy minimalne stanowią ilości cukru wolne od wszelkich zobowiązań, które uczestnik eksportujący (albo inny uczestnik działający za zgodą Rady na jego rachunek) utrzymuje ponad zapasy potrzebne do zaspokojenia potrzeb jego spożycia wewnętrznego i wszelkich zobowiązań wynikających z umów specjalnych, o których mowa w rozdziale X.

2. Poziomy zapasów minimalnych, utrzymywanych zgodnie z niniejszym artykułem, są następujące:

- a) dla rozwiniętych uczestników eksportujących: 15% ich indywidualnych podstawowych tonaży eksportowych;
- b) dla rozwijających się uczestników eksportujących: 10% ich indywidualnych podstawowych tonaży eksportowych; w poszczególnych wypadkach za zgodą zainteresowanego uczestnika eksportującego procent ten może być podwyższony do 12,5%.

3. Zapasy minimalne utrzymywane przez każdego uczestnika eksportującego udostępnia się do sprzedaży zgodnie z artykułem 30. W szczególnych jednak okolicznościach Rada może kwalifikowaną większością głosów upoważnić poszczególnych uczestników eksportujących do zwolnienia części zapasów minimalnych do sprzedaży w innych wypadkach niż wskazane w ustępie 2 artykułu 30.

4. Jeżeli w następstwie szczególnych okoliczności uczestnik eksportujący uważa, że nie jest w stanie w ciągu danego roku utrzymać swych zapasów minimalnych na poziomie określonym w niniejszym artykule, przedstawia swą sprawę Radzie, która może kwalifikowaną większością głosów zmienić na oznaczony czas wielkość zapasów minimalnych, które ten uczestnik powinien utrzymywać.

5. Rada zatwierdza tryb tworzenia, utrzymywania i uzupełniania zapasów minimalnych i ustanawia tryb postępowania mający na celu zapewnienie wykonania zobowiązań określonych w niniejszym artykule.

ROZDZIAŁ XIV.

ROCZNY PRZEGLĄD I ŚRODKI POPIERANIA KONSUMPCJI

Artykuł 54.

Roczny przegląd.

1. Rada dokonuje w miarę możliwości w każdym roku kontyngentowym przeglądu działania Porozumienia z punktu widzenia celów określonych w artykule 1 oraz wpływu Porozumienia na rynek i gospodarkę poszczególnych krajów, a w szczególności krajów rozwijających się, w poprzednim roku kontyngentowym. Następnie Rada udziela uczestnikom zaleceń w sprawie środków i sposobów ulepszania działania Porozumienia.

2. Sprawozdanie z każdego rocznego przeglądu jest publikowane w takiej formie i w taki sposób, jakie może ustalić Rada.

Artykuł 55.

Środki popierania konsumpcji.

1. Uwzględniając odpowiednie cele Aktu Końcowego pierwszej sesji UNCTAD, każdy uczestnik podejmuje działania, które uzna za właściwe, dla popierania spożycia cukru i dla usunięcia przeszkód, które ograniczają jego wzrost. Czyniąc to, każdy uczestnik bierze pod uwagę wpływ, jaki wywierają na konsumpcję cukru opłaty celne, podatki wewnętrzne i opłaty skarbowe oraz ilościowe lub inne kontrole oraz wszelkie inne ważne czynniki mające znaczenie dla oceny sytuacji.

2. Każdy uczestnik informuje okresowo Radę o środkach zastosowanych zgodnie z ustępem 1 niniejszego artykułu oraz o ich skuteczności.

3. Rada powołuje Komitet do Spraw Konsumpcji Cukru, w którego skład wchodzi zarówno uczestnicy eksportujący, jak i uczestnicy importujący.

4. Komitet bada takie zagadnienia, jak:

- a) wpływ na spożycie cukru używania zamiastek cukru w różnych postaciach, włączając syntetyczne środki słodzące;
- b) odpowiednie opodatkowanie cukru w porównaniu z syntetycznymi środkami słodzącymi;
- c) wpływ na konsumpcję cukru w różnych krajach: i) obciążeń podatkowych i środków ograniczających, ii) sytuacji gospodarczej, a w szczególności trudności związanych z bilansem płatniczym oraz iii) warunków klimatycznych i innych;
- d) środki popierania spożycia, zwłaszcza w krajach o niskim spożyciu w przeliczeniu na głowę ludności;
- e) współpraca z organizacjami interesującymi się sprawami rozwoju spożycia cukru i pokrewnych artykułów spożywczych;
- f) wyniki badań poświęcone nowym zastosowaniom cukru, jego produktów ubocznych oraz roślin, z których jest wytwarzany;

oraz przedstawia Radzie zalecenia, których zastosowanie w odpowiednich akcjach uczestników lub Rady byłoby, jego zdaniem, pożądane.

ROZDZIAŁ XV.

ZWOLNIENIE Z ZOBOWIĄZAŃ W WYJĄTKOWYCH OKOLICZNOŚCIACH

Artykuł 56.

Zwolnienie z zobowiązań.

1. W razie gdy wyjątkowe okoliczności lub nagła potrzeba lub działanie siły wyższej, nie przewidziane wyraźnie w Porozumieniu, tego wymagają, Rada może kwalifikowaną większością głosów zwolnić uczestnika z zobowiązania ustanowionego w Porozumieniu, jeżeli uzna za zadawalające wyjaśnienia złożone przez tego uczestnika, że wypełnienie takiego zobowiązania stanowi poważne utrudnienie lub nakłada nadmierny ciężar na niego.

2. Rada, zwalniając uczestnika z zobowiązania na podstawie warunków ustępu 1 niniejszego artykułu, dokładnie określa warunki, okres trwania oraz powody tego zwolnienia.

3. Istnienie na terytorium kraju uczestnika w okresie jednego lub kilku lat, po pokryciu potrzeb spożycia wewnętrznego i utworzeniu zapasów, cukru nadającego się do eksportu, przewyższającego rozmiar podstawowego uprawnienia eksportowego tego uczestnika, nie może stanowić wyłącznej podstawy do zwrócenia się do Rady o zwolnienie go z jego zobowiązań kontyngentowych.

ROZDZIAŁ XVI.

SPORY I SKARGI

Artykuł 57.

Spory.

1. Każdy spór dotyczący interpretacji lub stosowania Porozumienia, który nie zostanie uregulowany między zainteresowanymi stronami, przekazuje się, na żądanie którejkolwiek z zainteresowanych stron, Radzie do rozstrzygnięcia.

2. W każdym wypadku przekazania sporu Radzie na podstawie ustępu 1 niniejszego artykułu większość uczestników, dysponująca nie mniej niż jedną trzecią ogólnej liczby głosów, może zażądać, aby Rada, po rozpatrzeniu sprawy, lecz przed podjęciem swojej decyzji, zasięgnęła w tej sprawie opinii komisji konsultatywnej, utworzonej zgodnie z ustępem 3 niniejszego artykułu.

3. a) Jeżeli Rada jednogłośnie nie postanowi inaczej, komisja składa się z:

i) dwóch osób wyznaczonych przez uczestników eksportujących, z których jedna ma duże doświadczenie w sprawach tego rodzaju jak sprawa będąca przedmiotem sporu, a druga posiada odpowiedni prawniczy autorytet i doświadczenie;

ii) dwóch posiadających analogiczne kwalifikacje osób, wyznaczonych przez uczestników importujących;

iii) przewodniczącego wybranego jednogłośnie przez cztery osoby wyznaczone zgodnie z punktami i) oraz ii) albo, w razie nie osiągnięcia przez nich zgody, przez Przewodniczącego Rady.

b) Do pracy w komisji konsultatywnej uprawnione są osoby ze wszystkich państw — uczestników;

c) Osoby wyznaczone do komisji konsultatywnej działają we własnym imieniu i nie mogą przyjmować instrukcji od jakiegokolwiek rządu;

d) Wydatki komisji konsultatywnej ponosi Organizacja.

4. Komisja konsultatywna przedstawia swą opinię wraz z uzasadnieniem Radzie, a Rada po rozpatrzeniu wszelkich mających znaczenie informacji rozstrzyga spór kwalifikowaną większością głosów.

Artykuł 58.

Postępowanie Rady w razie wniesienia skargi i w razie niewypełnienia przez uczestników swych obowiązków.

1. Każda skarga dotycząca niewykonywania przez uczestnika zobowiązań, które nakłada na niego Porozumienie, przekazywana jest, na żądanie skarżącego się uczestnika, Radzie, która po przekonsultowaniu sprawy z zainteresowanymi uczestnikami wydaje decyzję.

2. Decyzje stwierdzające, że uczestnik narusza swoje zobowiązania, które nakłada na niego Porozumienie, Rada podejmuje zwykłą rozłożoną większością głosów oraz określa charakter naruszenia.

3. We wszystkich wypadkach, kiedy Rada bądź w wyniku skargi, bądź w innym trybie stwierdzi dokonanie naruszenia Porozumienia przez uczestnika, niezależnie od innych środków wyraźnie przewidzianych w innych artykułach Porozumienia, może ona kwalifikowaną większością głosów:

i) zawiesić prawo głosowania danego uczestnika w Radzie oraz Komitecie Wykonawczym; oraz, jeżeli uważa to za konieczne

ii) zawiesić inne prawa takiego uczestnika, włączając w to jego prawo do wybieralności albo do pełnienia funkcji urzędowych w Radzie lub jej komitetach, aż wywiąże się on ze swych zobowiązań; a jeżeli naruszenie poważnie utrudnia działanie Porozumienia

iii) podjąć działanie zgodnie z artykułem 68.

ROZDZIAŁ XVII.

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 59.

Podpisanie.

Porozumienie otwarte będzie do podpisu przez wszystkie rządy zaproszone na Konferencję Cukrowniczą Organizacji Narodów Zjednoczonych w 1968 r. w siedzibie Organizacji Narodów Zjednoczonych do dnia 24 grudnia 1968 r. włącznie.

Artykuł 60.

Ratyfikacja.

Porozumienie podlega ratyfikacji, akceptacji lub zatwierdzeniu przez rządy sygnatariuszy zgodnie z ich odpowiednią procedurą konstytucyjną. Z zastrzeżeniem postanowień artykułu 61, dokumenty ratyfikacyjne, akceptacji lub zatwierdzenia zostaną złożone Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych nie później niż do dnia 31 grudnia 1968 r.

Artykuł 61.

Notyfikacje rządowe.

1. Jeżeli którykolwiek z rządów sygnatariuszy nie może zadość uczynić wymogom artykułu 60 w terminie przewidzianym w tym artykule, może on notyfikować Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, że zobowiązuje się podjąć starania w celu uzyskania ratyfikacji, akceptacji lub zatwierdzenia Porozumienia, zgodnie z wymaganiami procedury konstytucyjnej, w możliwie najkrótszym czasie i nie później niż w dniu 1 lipca 1969 r. Każdy rząd, dla którego zostały ustalone przez Radę w porozumieniu z nim warunki przystąpienia, może również notyfikować Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, że zobowiązuje się zadość uczynić wymogom procedury konstytucyjnej w celu przystąpienia do Porozumienia w możliwie najkrótszym czasie, a przynajmniej w ciągu sześciu miesięcy od ustalenia tych warunków.

2. Każdy rząd sygnatariusz, który dokonał notyfikacji zgodnie z ustępem 1 niniejszego artykułu, może uzyskać

zgodę na złożenie swego dokumentu ratyfikacyjnego, akceptacji lub zatwierdzenia w terminie późniejszym, lecz nie później niż w dniu 31 grudnia 1969 r., jeżeli Rada uzna, że nie jest on w stanie złożyć tego dokumentu najpóźniej w dniu 1 lipca 1969 r. W tym wypadku każdy taki rząd, do czasu złożenia oświadczenia, że będzie stosował Porozumienie tymczasowo, ma status obserwatora.

Artykuł 62.

Oświadczenie o stosowaniu tymczasowo Porozumienia.

1. Każdy rząd dokonujący notyfikacji zgodnie z artykułem 61 może również złożyć oświadczenie w swej notyfikacji lub w jakimkolwiek późniejszym terminie, że będzie stosował Porozumienie tymczasowo.

2. Przez cały okres, w którym Porozumienie obowiązuje bądź tymczasowo, bądź ostatecznie oraz przed złożeniem dokumentu ratyfikacyjnego, akceptacji, zatwierdzenia lub przystąpienia albo przed wycofaniem przedmiotowego oświadczenia rząd, który oświadcza, iż będzie stosował Porozumienie tymczasowo, będzie uczestnikiem tymczasowym Porozumienia do upływu terminu zawartego w notyfikacji złożonej zgodnie z artykułem 61. Jeżeli jednak Rada uzna, że zainteresowany rząd nie złożył swego dokumentu ze względu na trudności związane z wypełnieniem procedury konstytucyjnej, może ona przedłużyć jego status uczestnika tymczasowego do ściśle określonej późniejszej daty.

3. Do czasu ratyfikacji, akceptacji, zatwierdzenia lub przystąpienia do Porozumienia każdy uczestnik tymczasowy jest uważany za Umawiającą się Stronę.

Artykuł 63.

Wejście w życie.

1. Porozumienie wejdzie w życie ostatecznie w dniu 1 stycznia 1969 r. lub w jakimkolwiek dniu w okresie następnym sześciu miesięcy, jeżeli do tego dnia rządy posiadające 60% głosów krajów eksportujących i 50% głosów krajów importujących, zgodnie z podziałem głosów ustalonym w załączniku B, złożą Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych swoje dokumenty ratyfikacyjne, akceptacji lub zatwierdzenia. Wejdzie ono również w życie ostatecznie, po tymczasowym wejściu w życie, w jakimkolwiek późniejszym terminie, w którym na skutek złożenia dokumentów ratyfikacyjnych, akceptacji, zatwierdzenia lub przystąpienia zostaną osiągnięte wspomniane wymogi procentowe.

2. Porozumienie wejdzie w życie tymczasowo w dniu 1 stycznia 1969 r. lub w jakimkolwiek dniu w okresie następnym sześciu miesięcy, jeżeli do tego dnia rządy posiadające liczbę głosów wymaganą na podstawie ustępu 1 niniejszego artykułu złożą swe dokumenty ratyfikacyjne, akceptacji lub zatwierdzenia albo oświadczą, że będą stosowały Porozumienie tymczasowo. W tym czasie, gdy Porozumienie obowiązuje tymczasowo, rządy, które złożyły dokument ratyfikacyjny, akceptacji, zatwierdzenia lub przystąpienia, jak i rządy, które oświadczyły, że będą stosowały Porozumienie tymczasowo, będą uczestnikami tymczasowymi.

3. W dniu 1 stycznia 1969 r. lub w jakimkolwiek dniu w ciągu następnym dwunastu miesięcy i z końcem każdego sześciomiesięcznego okresu, w którym Porozumienie obowiązuje tymczasowo, rządy którychkolwiek krajów, które złożyły dokumenty ratyfikacyjne, akceptacji, zatwierdzenia lub przystąpienia, mogą postanowić, że Porozumienie w stosunku do nich wejdzie w życie ostatecznie, w całości lub częściowo. Rządy te mogą także postanowić, że Porozumienie

wejdzie w życie tymczasowo lub będzie obowiązywało nadal tymczasowo albo że przestanie obowiązywać.

Artykuł 64.

Przystąpienie.

1. Każdy rząd zaproszony na Konferencję Cukrowniczą Organizacji Narodów Zjednoczonych w 1968 r. oraz każdy inny rząd, który jest członkiem Organizacji Narodów Zjednoczonych lub jednej z jej organizacji wyspecjalizowanych, może przystąpić do Porozumienia na warunkach, które Rada ustali w porozumieniu z takim rządem. Przystąpienia dokonuje się przez złożenie dokumentu przystąpienia Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

2. Przy ustalaniu warunków, o których mowa w ustępie poprzednim, Rada może kwalifikowaną większością głosów ustalić podstawowy tonaż eksportowy, który uważa się za wymieniony w artykule 40:

- a) dla kraju, który nie jest wymieniony w artykule 40;
- b) dla kraju, który jest w artykule 40 wymieniony, lecz który nie przystępuje do Porozumienia w ciągu dwunastu miesięcy od daty jego wejścia w życie; przyjmuje się jednak, że jeżeli kraj jest wymieniony w artykule 40 i przystępuje do Porozumienia w ciągu dwunastu miesięcy od daty jego wejścia w życie, to do takiego kraju stosuje się odnośny tonaż wskazany w artykule 40.

Artykuł 65.

Zastrzeżenia.

1. Do postanowień Porozumienia nie można zgłaszać żadnych zastrzeżeń, z wyjątkiem zastrzeżeń wymienionych w ustępie 2 niniejszego artykułu.

2. a) Każdy rząd, który w dniu 31 grudnia 1968 r. był stroną Międzynarodowego Porozumienia Cukrowniczego z 1958 r. lub któregośkolwiek późniejszego protokołu z jednym lub kilkoma zastrzeżeniami, może przy podpisaniu, akceptacji, zatwierdzeniu lub przystąpieniu do Porozumienia zgłosić zastrzeżenia podobne co do warunków i skutków do poprzednich zastrzeżeń,
- b) każdy rząd uprawniony do stania się stroną Porozumienia, może przy podpisaniu, ratyfikacji, akceptacji, zatwierdzeniu lub przystąpieniu zgłosić zastrzeżenia, które nie dotyczą ekonomicznego zakresu funkcjonowania Porozumienia. Każdy spór co do tego, czy określone zastrzeżenie jest zgodne z niniejszym postanowieniem, podlega rozstrzygnięciu zgodnie z trybem przewidzianym w artykule 57,
- c) w każdym innym wypadku zgłoszenia zastrzeżeń Rada bada te zastrzeżenia i kwalifikowaną większością głosów postanawia, czy mają one być przyjęte, a jeśli tak — to na jakich warunkach. Takie zastrzeżenia nabierają mocy dopiero po podjęciu decyzji przez Radę w tej sprawie.

Artykuł 66.

Zastosowanie terytorialne.

1. Każdy rząd w czasie podpisywania albo składania swego dokumentu ratyfikacyjnego, akceptacji, zatwierdzenia lub przystąpienia albo w jakimkolwiek późniejszym terminie

może zgłosić w notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, że Porozumienie rozciągać się będzie na określone terytoria, za których stosunki międzynarodowe jest on w danej chwili ostatecznie odpowiedzialny, i do terytoriów tamże wymienionych Porozumienie stosować się będzie od daty takiej notyfikacji lub od daty wejścia w życie Porozumienia dla tego rządu, zależnie od tego, która jest późniejsza.

2. Gdy terytorium, na które zostało rozciągnięte Porozumienie zgodnie z ustępem 1 niniejszego artykułu, uzyska następnie niepodległość, rząd tego terytorium w terminie 90 dni od uzyskania niepodległości może zgłosić w notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, że przyjmuje na siebie prawa i obowiązki Umawiającej się Strony Porozumienia. Od daty takiej notyfikacji rząd ten stanie się stroną Porozumienia. Jeżeli taka strona jest krajem eksportującym i nie jest wymieniona w artykule 40, Rada po konsultacji z nią przydziela jej kwalifikowaną większość głosów podstawowy tonaż eksportowy, który uważać się będzie za wymieniony w artykule 40. Jeżeli strona ta jest wymieniona w artykule 40, to odpowiedni podstawowy tonaż eksportowy wskazany tamże stanowić będzie jej podstawowy tonaż eksportowy.

3. Każda Umawiająca się Strona, która chce skorzystać z uprawnień, jakie jej daje artykuł 4, wobec któregośkolwiek terytorium, za którego stosunki międzynarodowe jest ona w danej chwili odpowiedzialna, może to uczynić w drodze notyfikacji skierowanej w tym celu do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych albo w czasie składania swego dokumentu ratyfikacyjnego, akceptacji, zatwierdzenia lub przystąpienia, albo w jakimkolwiek późniejszym terminie. Jeżeli terytorium, które staje się oddzielnym uczestnikiem, jest krajem eksportującym i nie jest wymienione w artykule 40, Rada po konsultacji z takim krajem przydziela mu kwalifikowaną większość głosów podstawowy tonaż eksportowy, który uważać się będzie za wymieniony w artykule 40. Jeżeli takie terytorium jest wymienione w artykule 40, to odpowiedni podstawowy tonaż eksportowy wskazany tamże stanowić będzie jego podstawowy tonaż eksportowy.

4. Każda Umawiająca się Strona, która dokonała zgłoszenia na podstawie ustępu 1 niniejszego artykułu, może w jakimkolwiek późniejszym terminie zgłosić w notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, że Porozumienie przestanie obowiązywać na terytorium wymienionym w notyfikacji oraz że Porozumienie przestanie obowiązywać na takim terytorium od daty takiej notyfikacji.

Artykuł 67.

Dobrowolne wystąpienie.

Jeżeli którykolwiek uczestnik uważa, że na skutek działania Porozumienia lub innej przyczyny interesy jego doznają poważnego uszczerbku, może przedstawić swoją sprawę Radzie, która bada ją w terminie 30 dni. Jeżeli zainteresowany uczestnik uważa, że pomimo interwencji Rady jego interesy nadal doznają poważnego uszczerbku, może w jakimkolwiek terminie po zakończeniu pierwszego roku kontyngentowego wystąpić z Porozumienia, notyfikując pisemnie o wystąpieniu Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych. Wystąpienie nabierze mocy w terminie 90 dni po otrzymaniu notyfikacji przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 68.

Wykluczenie.

Jeżeli Rada stwierdzi, że uczestnik dokonuje naruszenia swoich zobowiązań, które nakłada na niego Porozumienie, i z kolei ustali, że to naruszenie poważnie utrudnia działanie Porozumienia, może ona kwalifikowaną większością głosów wykluczyć takiego uczestnika z Organizacji. O takiej decyzji Rada notyfikuje natychmiast Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych. W terminie 90 dni od dnia podjęcia decyzji przez Radę uczestnik ten przestaje być uczestnikiem Organizacji oraz, jeżeli taki uczestnik jest Umawiającą się Stroną, przestaje być Stroną Porozumienia.

Artykuł 69.

Rozliczenie z uczestnikami występującymi lub wykluczonymi.

1. Rada określa tryb rozliczeń z uczestnikiem występującym lub wykluczonym. Organizacja zatrzymuje sumy już wpłacone przez uczestnika występującego lub wykluczonego i taki uczestnik będzie obowiązany wpłacić wszelkie kwoty należne od niego Organizacji w czasie, w którym jego wystąpienie lub wykluczenie nabiera mocy; przyjmuje się jednak, że w wypadku Umawiającej się Strony, która nie może przyjąć poprawki i następnie albo występuje, albo przestaje uczestniczyć w Porozumieniu zgodnie z postanowieniami ustępu 2 artykułu 71, Rada może określić tryb rozliczeń w sposób odpowiadający słuszności.

2. Uczestnik, który wystąpił lub został wykluczony z Porozumienia albo w inny sposób przestał w nim uczestniczyć, nie będzie uprawniony do żadnej części wpływów z likwidacji ani innych aktywów Organizacji; nie będzie on obciążony żadną częścią ewentualnego deficytu Organizacji po wygaśnięciu Porozumienia.

Artykuł 70.

Okres trwania i przegląd działania Porozumienia.

1. Porozumienie pozostawać będzie w mocy przez pięć lat, licząc od początku roku kontyngentowego, w którym ono wejdzie po raz pierwszy w życie bądź tymczasowo, bądź ostatecznie, chyba że Rada spowoduje jego wcześniejsze wygaśnięcie zgodnie z ustępem 3 niniejszego artykułu.

2. Przed zakończeniem trzeciego roku kontyngentowego Rada dokonuje przeglądu działania Porozumienia i jeśli uważa za konieczne, zaleca stronom Porozumienia wprowadzenie do niego poprawki lub poprawek albo poczyni kroki w celu przeprowadzenia rokowań w sprawie nowego Porozumienia.

3. Rada może w każdej chwili kwalifikowaną większością głosów postanowić o wygaśnięciu Porozumienia, począwszy od daty i na warunkach, jakie może określić. W każdym takim wypadku Rada istnieje nadal przez czas potrzebny do przeprowadzenia likwidacji Organizacji oraz posiada uprawnienia i wykonuje funkcje niezbędne do realizacji tych celów.

Artykuł 71.

Poprawki.

1. Rada może kwalifikowaną większością głosów zalecić Umawiającym się Stronom wprowadzenie poprawki do Porozumienia. Rada może wyznaczyć datę, od której począwszy

każda Umawiająca się Strona notyfikować będzie Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych o przyjęciu przez nią poprawki. Poprawka wejdzie w życie po upływie 100 dni po otrzymaniu przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych notyfikacji o przyjęciu poprawki przez Umawiające się Strony, reprezentujące co najmniej 75% uczestników eksportujących posiadających co najmniej 85% głosów uczestników eksportujących, oraz przez Umawiające się Strony, reprezentujące co najmniej 75% uczestników importujących posiadających co najmniej 80% głosów uczestników importujących, bądź w późniejszym terminie, który Rada może ustalić kwalifikowaną większością głosów. Rada może wyznaczyć każdej Umawiającej się Stronie termin, w ciągu którego winna ona notyfikować Sekretarzowi Generalnemu o przyjęciu poprawki, a jeżeli poprawka nie wejdzie w życie z upływem takiego terminu, uważać się ją będzie za wycofaną. Rada dostarcza Sekretarzowi Generalnemu informacji potrzebnych do ustalenia, czy otrzymane notyfikacje o przyjęciu są wystarczające do wejścia w życie poprawki.

2. Każdy uczestnik, w którego imieniu nie została dokonana notyfikacja o przyjęciu poprawki, przed upływem terminu, w którym taka poprawka wchodzi w życie, może w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych wystąpić z Porozumienia przy końcu bieżącego roku kontyngentowego albo w terminie wcześniejszym, który może ustalić Rada, lecz nie jest przez to zwolniony od żadnych zobowiązań wynikających z Porozumienia w okresie do dnia wystąpienia. Każdy taki uczestnik, który w ten sposób występuje z Porozumienia, nie jest związany postanowieniami poprawki, która była przyczyną jego wystąpienia.

Artykuł 72.

Notyfikacje Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych notyfikuje wszystkim Państwom będącym członkami Organizacji Narodów Zjednoczonych lub jednej z jej organizacji wyspecjalizowanych o każdym złożeniu dokumentu ratyfikacyjnego, akceptacji, zatwierdzenia lub przystąpienia i o każdym złożeniu notyfikacji dokonanej na podstawie artykułu 61 oraz o datach tymczasowego lub ostatecznego wejścia w życie Porozumienia. Sekretarz Generalny notyfikuje również wszystkim Umawiającym się Stronom o każdej notyfikacji dokonanej na podstawie artykułu 66, o każdej notyfikacji dotyczącej wystąpienia na podstawie artykułu 67, o każdym wykluczeniu na podstawie artykułu 68, o dacie wejścia w życie poprawki lub uznania jej za wycofaną zgodnie z ustępem 1 artykułu 71 oraz o wystąpieniu z Porozumienia na podstawie ustępu 2 artykułu 71.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie do tego upoważnieni przez swoje Rządy, podpisali niniejsze Porozumienie w dniach podanych przy ich podpisach.

Teksty niniejszego Porozumienia w językach angielskim, francuskim, chińskim, rosyjskim i hiszpańskim są jednakowo autentyczne. Oryginały zostaną złożone w archiwach Organizacji Narodów Zjednoczonych, a Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych prześle ich uwierzytelnione odpisy każdemu rządowi, który podpisze Porozumienie lub do niego przystąpi.

Z A Ł A C Z N I K A

Zobowiązania specjalne rozwiniętych uczestników importujących podjęte zgodnie z artykułem 51.

Zgodnie z artykułem 51 niżej wymienione rozwinięte kraje importujące podejmują następujące zobowiązania:

FINLANDIA

nie będzie zwiększać powierzchni uprawy buraka cukrowego ponad 25.000 ha.

JAPONIA

starać się będzie importować każdego roku nie mniej niż 1.500.000 ton, a ponadto ilość cukru odpowiadającą 35% przyszłego zwiększenia jej spożycia wewnętrznego ponad 2.100.000 ton.

KANADA

będzie prowadziła politykę wewnętrzną tak, aby nie stwarzać bodźców do osiągnięcia produkcji cukru powyżej poziomu stanowiącego 20% spożycia wewnętrznego.

NOWA
ZELANDIA

przewiduje, że będzie nadal importowała wszystek cukier potrzebny na zaspokojenie spożycia wewnętrznego.

SZWAJCARIA

starać się będzie zapewnić, żeby nie mniej niż 70% jej spożycia wewnętrznego zaspokajał import.

SZWECJA

będzie nadal prowadziła politykę ograniczania produkcji buraka cukrowego i zobowiązuje się nie powiększać powierzchni jego uprawy ponad rozmiary, do których ona została niedawno zmniejszona, to jest 40.000 ha w liczbie zaokrąglonej.

ZJEDNOCZONE
KRÓLESTWO

będzie importowało każdego roku nie mniej niż 1.800.000 ton cukru.

U w a g a: Norwegia importuje wszystek cukier potrzebny na zaspokojenie spożycia wewnętrznego.

ZAŁĄCZNIK B

Przydział głosów dla celów artykułu 63.

Głosy importerów		K r a j		Głosy
K r a j	Głosy			
		Indie Zachodnie		45
		Antigua	(5)	
		Barbados	(5)	
		Gujana	(11)	
		Jamajka	(13)	
		Saint-Christopher — Nevis i Anquilla	(5)	
		Trynidad i Tobago	(6)	
Bulgaria	6	Indonezja		10
Czad	5	Kolumbia		16
Etiopia	5	Kongo (Brazzaville)		5
Finlandia	16	Kostaryka		5
Ghana	5	Kuba		200
Hiszpania	13	Madagaskar		5
Irlandia	7	Mauritius		23
Japonia	138	Meksyk		28
Kamerun	5	Nikaragua		5
Kanada	74	Panama		5
Kenia	5	Paragwaj		5
Liban	5	Peru		14
Liberia	5	Polska		41
Malajzja	18	Rumunia		7
Malawi	5	Salwador		5
Maroko	25	Swaziland		6
Nigeria	7	Syjam		5
Norwegia	15	Taiwan		55
Nowa Zelandia	12	Turcja		10
Portugalia	5	Uganda		5
Republika Środkowoafrykańska	5	Wenezuela		5
Stany Zjednoczone Ameryki	200	Węgry		9
Syria	5			
Szwajcaria	22			
Szwecja	10			
Tunezja	7			
Wietnam (Południowy)	17			
Wybrzeże Kości Słoniowej	5			
Zjednoczone Królestwo	153			
Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich	200			
			R a z e m	1.000
	R a z e m			
	1.000			

Głosy eksporterów

K r a j	Głosy
Afryka Południowa	60
Argentyna	9
Australia	109
Boliwia	5
Brazylia	70
Czechosłowacja	39
Dania	5
Republika Dominikańska	20
Ekwador	5
Europejska Wspólnota Gospodarcza	62
Fidżi	16
Filipiny	28
Gwatemala	5
Haiti	5
Honduras	5
Honduras Brytyjski	5
Indie	38

Za Argentynę:

J. M. RUDA
24 grudnia 1968

Za Australię:

PATRICK SHAW
17 grudnia 1968

Za Barbados:

H. A. VAUGHAN
20 grudnia 1968

Za Brazylię:

JOAO AUGUSTO DE ARAUJO CASTRO
18 grudnia 1968

Za Kanadę:

GEORGE IGNATIEFF
19 grudnia 1968

Za Kubę:

ALARCÓN
18 grudnia 1968

Za Czechosłowację:
dr Z. ČERNÍK
23 grudnia 1968

Za Danię:
OTTO ROSE BORCH
23 grudnia 1968

Za Republikę Dominikańską:
HORAGIO ORNES
18 grudnia 1968

Za Gwatemalę:
F. LÓPEZ URZÚA
18 grudnia 1968

Za Gujanę:
ANNE JARDIN
23 grudnia 1968

Za Honduras:
H. LÓPEZ VILLAMIL
16 grudnia 1968

Za Węgry:
KÁROLY CSATORDAY
23 grudnia 1968

Za Indonezję:
ROESLAN ABDULGANI
24 grudnia 1968

Za Jamajkę:
KEITH JOHNSON
3 grudnia 1968

Za Japonię:
SENJIN TSURUOKA
23 grudnia 1968

Za Kenię:
BURUIDI NABWERA
18 grudnia 1968

Za Madagaskar:
B. RABETAFIKA
23 grudnia 1968

Za Mauritius:
G. BALANCY
11 grudnia 1968

Za Meksyk:
F. CUEVAS
20 grudnia 1968

Za Nową Zelandię:
N. V. FARRELL
23 grudnia 1968

Za Nikaragwę:
JOSÉ ROMÁN
23 grudnia 1968

Za Peru:
CARLOS MACKEHENIE
24 grudnia 1968

Za Polskę:
B. TOMOROWICZ
23 grudnia 1968

Za Portugalię:
DUARTE VAZ PINTO
20 grudnia 1968

Za Południową Afrykę:
M. J. BOTHA
12 grudnia 1968

Za Swaziland:
S. T. M. SUKATI
23 grudnia 1968

Za Szwecję:
SVBRKER ASTROM
20 grudnia 1968

Za Trynidad i Tobago:
P. V. J. SOLOMON
23 grudnia 1968

Za Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich:

„Rozumie się, że ze względu na ustrój społeczno-ekonomiczny ZSRR postanowienia artykułów Porozumienia, dotyczące ograniczenia produkcji, maksymalnych i minimalnych zapasów cukru, jak również subsydiowanie produkcji i eksportu, nie odnoszą się do ZSRR”.

J. MALIK
23 grudnia 1968

Za Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii:
CARADON
20 grudnia 1968

Za Wenezuelę:
M. PÉREZ CUERRERO